สวดมนต์เฉลิมฉลองพุทธชยันตี

๒๖๐๐ ปี

แห่งการตรัสรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

วัดเทพลีลา พระอารามหลวง ปี ๒๕๕๕

Buddhajayanti : The Celebration of 2 600 years of The Buddha's Enlightenment

งานฉลองพุทธชยันตี ๒๖๐๐ ปี แห่งการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า

วัดเทพลีลา พระอารามหลวง

พุทธชยันตี

พระราชปริยัติสุนทร (เจ้าอาวาสวัดเทพลีลา พระอารามหลวง)

พุทธชยันตี

คำนำ

หนังสือสวดมนต์ฉบับนี้ อาตมาภาพมีความดำริจัดทำขึ้นเพื่อเป็นการเฉลิมฉลองพุทธชยันตี ๒๖๐๐ ปี แห่งการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า และถวายเป็นพุทธบูชาร่วมกัน นอกจากนี้ยังอำนวยความสะดวกให้กับพุทธศาสนิกชน ผู้นับถือพระพุทธศาสนาไว้ใช้ในการท่องบ่นสาธยายมนต์และด้วยถ้อยคำเป็นภาษาบาลีจึงยากแก่การเข้าใจความหมาย ดังนั้นเพื่อให้เกิดความแจ่มแจ้งในมนต์แต่ละบท ซึ่งมีทั้งที่เป็นคาถาป้องกันภยันตราย คำสอน คำสดุดี และคำให้พร จึงได้จัดทำข้อความแสดงถึงอานุภาพโดยรวมไว้เป็นเบื้องต้น ทั้งนี้ผู้ที่ประสงค์ จะสวดมนต์อาจพิจารณาเลือกสวดเฉพาะบทหรือทุกบทก็ได้ ตามที่เห็นสมควรเพื่อความเป็นสิริมงคลแก่ตนเองและญาติธรรมทั้งหลาย

ขออนุโมทนาบุญกับ ดร.ไพโรจน์ - นางอรพรรณ พงศ์พิพัฒน์ น.ส.นงลักษณ์ เอื้อประเสริฐ นายแสงศักดิ์ - นางจิตรรวี เลิศขจรสุข พล.ต.ท.ยงยุทธ - นางกุลชลี เตียวตระกูล และคณะที่ตั้งจิตอันประกอบไปด้วยกุศล ได้มีศรัทธาอุตสาหะพร้อมใจกันจัดพิมพ์หนังสือสวดมนต์ถวายไว้ ณ.วัดเทพลีลา พระอารามหลวง แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร

อาตมาภาพ จึงขอเจริญพรอนุโมทนาขอบใจต่อท่านและคณะที่ได้จัดทำ หนังสือสวดมนต์ฉบับนี้ ขออำนาจแห่งคุณพระศรีรัตนตรัย จงส่งกุศลผลบุญดลบันดาลให้ทุกท่านเจริญด้วยจตุรพิธพรชัย ทั้ง ๔ ประการคือ อายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณธรรมสารสมบัติ จงทุกประการ

ฐาตุ จิรัง สะตัง ธัมโม (ขอพระสัทธรรมของพระพุทธองค์ จงดำรงอยู่ตลอดกาลนานเทอญ)

พระราชปริยัติสุนทร
เจ้าอาวาสวัดเทพลีลา พระอารามหลวง
จ้าคณะเขตบางกะปิ

พระอาทรปริยัติกิจ (ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดเทพลีลา พระอารามหลวง)

พุทธชยันตี

คำอนุโมทนาบุญ

หนังสือสวดมนต์นี้จัดทำขึ้นมีวัตถุประสงค์ ๒ ประการ คือ ประการแรก เป็นการร่วมเฉลิมฉลองพุทธชยันตี ๒๖๐๐ ปี แห่งการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าในวันวิสาขบูชา ที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๕ ที่ใกล้จะมาถึงนี้ โดยมีความตั้งใจจะแจกวิทยาทานให้กับพุทธศาสนิกชนที่มาร่วมพิธีในวันดังกล่าวได้ใช้ ซึ่งไม่สามารถจัดทำได้ทันเนื่องจากต้องการให้หนังสือมีความสมบูรณ์ อ่านง่าย น่าสนใจ และจำนวนพิมพ์ครั้งแรกจำนวน ๑๕,๐๐๐ เล่ม จึงต้องใช้ระยะเวลาดำเนินการพอสมควร อาตมาภาพเห็นว่าเมื่อมีเจตนาที่แน่วแน่ก็เท่ากับบรรลุวัตถุประสงค์ไปแล้ว อย่างไรเสียก็ต้องแจกในปีนี้ ซึ่งยังคงเป็นปีแห่งการเฉลิมฉลองอยู่ดี ประการที่สองเป็นการอำนวยความสะดวกให้กับญาติโยมไว้ใช้ในการสวดมนต์ และง่ายต่อการพกพา สำหรับการสวดมนต์ อาตมาภาพเห็นว่าหากผู้ใดมีดำริที่จะสวดก็ถือว่าเกิดกุศลขึ้นในจิตใจแล้ว ส่วนการกระทำจะเป็นสิ่งที่บ่งบอกให้ตัวเรา รับรู้ รับทราบว่าเกิดผลดีขึ้นกับตัวเราหรือไม่

อาตมาภาพขออนุโมทนาบุญกับคณะเจ้าภาพที่จัดพิมพ์หนังสือสวดมนต์ ด้วยความอุตสาหะ วิริยะ ทำให้หนังสือนี้แล้วเสร็จบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ดังปรารถนาและถวายไว้ ณ วัดเทพลีลา พระอารามหลวง บางกะปิ กรุงเทพมหานคร ขอคุณพระรัตนตรัยอวยชัยให้ทุกท่าน พร้อมทั้งครอบครัวญาติมิตร เจริญด้วยจตุรพิธพรชัยทั้ง ๔ ประการโดยทั่วกัน

พระอาทรปริยัติกิจ

ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดเทพลีลา พระอารามหลวง

เลขานุการเจ้าคณะเขตบางกะปิ

พุทธชยันตี

สารบัญ

	คำนำ	
	คำอนุโมทนาบุญ	
	ประวัติวัดเทพลีลา โดยสังเขป	๑
	การสวดมนต์	๗
	วิธีการอ่านบทสวดมนต์	๘
๑.	บทนมัสการพระรัตนตรัย	๙
๒.	บทชุมนุมเทวดา	๙
๓.	บทนอบน้อมพระผู้มีพระภาคเจ้า	๑๑
๔.	บทพระไตรสรณคมน์	๑๑
๕.	บทนมการสิทธิคาถา (สัมพุทเธ ฯ)	๑๒
๖.	บทนมการสิทธิคาถา (โย จักขุมา ฯ)	๑๔
๗.	บทนโมการอัฏฐกคาถา	๑๖
๘.	บทธัมมะจักกัปปะวัตตะนะสูตร	๑๗
๙.	บทมงคลสูตร	๒๕
๑๐.	บทรตนสูตร (ย่อ)	๒๗
๑๑.	บทกรณียเมตฅสูตร	๒๙

๑๒. บทขันธปริตร ๓๑

๑๓. บทโมรปริตร ๓๒

๑๔. บทวัฏฏกปริตร ๓๔

๑๕. บทอนุสสรณปาฐะ ๓๕

๑๖. บทอาฏานาฏิยปริตร ๓๖

๑๗. บทโพชฌังคปริตร ๓๗

๑๘. บทอภยปริตร ๓๙

๑๙. บทสักกัตวา ๔๐

๒๐. บทนัตถิ เม ฯ ๔๑

๒๑. บทยังกิญจิ ๔๒

๒๒. คาถามงคลจักรวาฬทั้งแปดทิศ ๔๓

๒๓. มงคลจักรวาฬใหญ่ ๔๔

๒๔. บทเทวตาอุยโยชนคาถา ๔๕

๒๕. บทภูมิพลมหาราชวรสฺส ชยมงฺคลคาถา ๔๖

๒๖. บทพุทธชยมงคลคาถา ๔๘

คาถาชินบัญชร ๕๓

หนังสืออ้างอิง ๕๕

พระอุโบสถ วัดเทพลีลา พระอารามหลวง

ประวัติวัดเทพลีลา โดยสังเขป

วัดเทพลีลา พระอารามหลวง มีเนื้อที่ทั้งหมด ๔๕ ไร่ ๘๐ ตารางวา เป็นที่ธรณีสงฆ์อยู่ที่ แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กับ แขวงวังทองหลาง เขตวังทองหลาง ซึ่งบนเนื้อที่ดังกล่าวจัดแบ่งเป็นที่ตั้งของโรงเรียนวัดเทพลีลา ฝ่ายประถมและมัธยม มหาวิทยาลัยรามคำแหง (บางส่วน) และที่อยู่อาศัยของประชาชน ปัจจุบันเนื้อที่ที่เป็นที่ตั้งของวัดมี ๑๐ ไร่เศษ อยู่เลขที่ ๔๘ ถนนรามคำแหง ซอยรามคำแหง ๓๙ แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร มีอาณาเขต ดังนี้

ทิศเหนือ	ติด โรงเรียนวัดเทพลีลา
ทิศใต้	ติด ซอยรามคำแหง ๓๙
ทิศตะวันออก	ติด มหาวิทยาลัยรามคำแหง
ทิศตะวันตก	ติด คลองแสนแสบ

จากการสืบค้นแหล่งที่มา

ตามประวัติเล่าว่า เมื่อปีมะเส็ง พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงโปรดให้ท่านเจ้าพระยาบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) ยกทัพไปปราบญวนและเขมร เมื่อวันเสาร์ ขึ้น ๑๒ ค่ำ เดือนอ้าย เวลา ๐๙.๐๐ น. จุลศักราช ๑๑๙๕ เป็นปีที่ ๑๐ ในรัชกาลที่ ๓ (ตรงกับวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๓๗๖) ท่านเจ้าพระยาบดินทรเดชาได้ยกทัพออกมาจากพระนครและได้พักอยู่ที่ริมคลองแสนแสบ (ที่ตั้งวัดเทพลีลา พระอารามหลวง ปัจจุบัน) เมื่อตกเย็นเหล่าทหารได้ลงอาบน้ำในลำคลอง ขณะที่ลงเล่นอาบน้ำกันอยู่นั้นมีนายทหารคนหนึ่งดำน้ำลงไปพบพระพุทธรูปปางลีลาแบบสมัยสุโขทัยสูง ๑.๒๐ เมตร เหล่านายทหารจึงได้นำความไปแจ้งแก่ท่านเจ้าพระยาบดินทรเดชา เมื่อทราบแล้วจึงสั่งให้นำ

พระวิหาร (พระอุโบสถเดิม)

พระพุทธรูปองค์นั้นไปไว้ที่ใต้ต้นไม้ริมคลอง เนื่องจากอยู่ในระหว่างการยกทัพ ท่านจึงได้ตั้งสัจจะวาจาว่า "เมื่อเสร็จศึกสงครามแล้วจะกลับมาสร้างวัดตรงบริเวณนี้" ต่อมาภายหลังประมาณ ปี ๒๓๘๕ ท่านจึงได้

สร้างวัดขึ้นเพื่อถวายเป็นพุทธบูชาพร้อมทั้งอัญเชิญพระพุทธรูปปางลีลาองค์ดังกล่าวขึ้นประดิษฐานเป็นพระประธานภายในอุโบสถและตั้งชื่อวัดแห่งนี้ว่า “วัดเทพลีลา”

บางประวัติเล่าว่า ในราวปี ๒๓๘๕ ท่านเจ้าพระยาบดินทรเดชาได้ระดมไพร่พลขุดคลองแสนแสบตั้งแต่คลองตันไปจนถึงแม่น้ำบางปะกงเพื่อใช้เป็นเส้นทางยุทธศาสตร์สำหรับลำเลียงไพร่พล เสบียงอาหารสรรพาวุธ ในการทำสงครามปกป้องเขมร ระหว่างไทยกับญวน ในระหว่างขุดคลองแสนแสบผ่านมาถึงบริเวณที่ตั้งวัดเทพลีลา พระอารามหลวง ในปัจจุบัน ท่านก็ได้พิจารณาเห็นว่า สถานที่แห่งนี้เป็นที่สัปปายะ เหมาะแก่การตั้งค่ายพักของไพร่พล และสมควรสร้างเป็นศาสนสถานขึ้น จึงเริ่มลงมือก่อสร้างวัดพร้อมทั้งขุดคลองไปด้วย วันหนึ่งขณะกำลังขุดคลองนั่นเองก็ได้พบพระพุทธรูปปางลีลาเป็นพุทธรูปสมัยสุโขทัยองค์หนึ่งสูง ๑.๒๐ เมตร จึงได้ตั้งชื่อวัดที่ท่านสร้างขึ้นนี้ว่า “วัดเทพลิ้นลา” ต่อมาชาวบ้านก็ได้เรียกชื่อวัดแห่งนี้กันไปตามยุคสมัยว่า “วัดตึก” บ้าง “วัดตึกนา” บ้าง “วัดตึก คลองตัน”บ้าง “วัดเทพาจรลิลาศ”บ้าง ภายหลังพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕ แห่งราชวงศ์จักรีได้ทรงพระราชทานนามวัดแห่งนี้ขึ้นใหม่ว่า “วัดเทพลีลา” ซึ่งใช้มาจนถึงทุกวันนี้

วัดเทพลีลา พระอารามหลวง สร้างขึ้นในสมัยรัชกาลที่ ๓ โดยท่านเจ้าพระยาบดินทรเดชา แต่เดิมเป็นวัดราษฎร์เล็ก ๆ ตั้งอยู่ริมคลองแสนแสบ เป็นวัดเก่าแก่ที่อายุกว่า ๑๕๐ ปี วัดนี้มีชื่อเรียกกันมาหลายชื่อตามประวัติดังกล่าวข้างต้น และมีการพัฒนามาโดยลำดับจนมีความเจริญก้าวหน้าในทุก ๆด้านตามข้อกำหนดของพระราชบัญญัติคณะสงฆ์

ท่านเจ้าพระยาบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี)

ทั้ง๖ ด้าน ได้แก่๑) ด้านการปกครอง ๒) ด้านศาสนศึกษา
๓) ด้านการศึกษาสงเคราะห์ ๔) ด้านเผยแผ่ศาสนธรรม
๕) ด้านสาธารณ-สงเคราะห์ ๖) ด้านสาธารณูปการ

อนึ่งจากการพัฒนาอย่างต่อเนื่องเป็นประจำทุกปี โดยเฉพาะด้านศาสนศึกษาที่มุ่งเน้นการศึกษาพระปริยัติธรรม แล้วยังมีการบำเพ็ญสาธารณประโยชน์ส่งผลให้มีผลงานโดดเด่นครอบคลุมทั้ง ๖ ด้าน ต่อมาในปี ๒๕๔๙ จึงได้รับการโปรดเกล้าฯ ยกฐานะจากวัดราษฎร์ขึ้นเป็นพระอารามหลวงชั้นตรี ชนิดสามัญ ฯ

วัดเทพลีลา มีปูชนียวัตถุที่สำคัญอันควรแก่การกราบไหว้เคารพบูชาสำหรับพุทธศาสนิกชนโดยทั่วไป ดังนี้

๑. พระประธานในพระอุโบสถหลังใหม่

๒. พระพุทธรูปปางลีลาในพระวิหาร

๓. รูปหล่อหลวงพ่อโสธร (จำลอง)

๔. รูปเหมือนพระมงคลเทพมุนี
(หลวงพ่อสด จนฺทสโร) วัดปากน้ำภาษีเจริญ

๕. รูปเหมือนสมเด็จพระพุฒาจารย์
(โต พฺรหฺมรังสี) วัดระฆังโฆสิตาราม

๖. รูปเหมือนพระครูสุวรรณสุทธิกร
(ทองสุข สีลวณฺโณ) อดีตเจ้าอาวาสวัดเทพลีลา

๗. รูปเหมือนเจ้าพระยาบดินทรเดชา
(สิงห์ สิงหเสนี) ผู้สร้างวัดเทพลีลา

(พระอุโบสถเดิม)

การสวดมนต์

สวดมนต์ หมายถึง การท่องบ่นคำสอนของพระพุทธเจ้า และบทสวดสรรเสริญคุณของพระรัตนตรัย เพื่อให้รู้และจำได้ พร้อมทั้งนำไปพิจารณาให้เกิดปัญญาและปฏิบัติตามได้อย่างถูกต้อง การสวดมนต์ควรสวดให้มีจังหวะ อย่าเร็วหรือช้าเกินไป และสวดให้ถูกอักขระมีสมาธิในขณะที่สวดอยู่ตลอดเวลา ทำให้เกิดความสบายใจ จิตใจไม่ฟุ้งซ่านคิดเรื่องอื่น ถ้าได้สวดทุกวันจะทำให้จำบทสวดได้อย่างขึ้นใจ การสวดมนต์จึงเป็นการสำรวมจิตให้เป็นสมาธิ เพราะจิตใจจดจ่ออยู่ที่บทสวด ถ้าจำบทสวดได้อย่างแม่นยำก็สามารถสวดได้ทุกขณะที่ใจต้องการ

การสวดมนต์ เพียงแต่สวดและจำได้อย่างเดียว ไม่เข้าใจความหมายของบทสวดที่ถูกต้อง ทำให้ผลที่เกิดขึ้นยังไม่สมบูรณ์ คือเพียงแต่มีสมาธิไม่เกิดปัญญา แต่ถ้าเรารู้และเข้าใจความหมายของบทสวดแล้วนำไปพิจารณาเพื่อให้เกิดปัญญา ก็จะช่วยให้เราได้ประโยชน์จากการสวดมนต์ยิ่งขึ้น

การไหว้พระ เป็นการแสดงความอ่อนโยนของจิตใจ เป็นการอบรมอปจายนกุศล การสวดมนต์เป็นการเจริญพุทธานุสติ ธัมมานุสติ สังฆานุสติ โดยมีถ้อยคำในบทสวดมนต์เป็นสื่อนำใจ แม้ไม่รู้ความหมายของบทสวดโดยตรง แต่เมื่อมีใจเลื่อมใส ก็จัดเป็นกุศล หากได้เรียนรู้ความหมายของบทสวดมนต์ด้วย จะช่วยให้เข้าใจบทสวดมนต์นั้นดียิ่งขึ้น

การสวดมนต์เป็นโอกาสให้ได้ทบทวนหัวข้อธรรมะที่ได้ยินได้ฟังมาอยู่บ่อย ๆ เป็นการเตือนสติตนเอง ในบทสวดมนต์มักมีการเจริญเมตตาด้วย ช่วยให้จิตใจอ่อนโยน เพราะถ้อยคำในบทแผ่เมตตานั้นช่วยนำใจให้คิดไปในทางปรารถนาดีต่อผู้อื่น ชีวิตอื่น

วิธีการอ่านบทสวดมนต์

คำในภาษาบาลีนั้น มีคำหลายคำที่มีวิธีอ่านเฉพาะ คือ ออกเสียงกึ่งมาตรา เช่น คำว่า **ส๎วากขาโต** เวลาอ่านออกเสียง จะไม่อ่าน **สะ-หวาก-ขา-โต** คำว่า **สะ-หวาก** สะ จะออกเสียง อะ สั้น และเร็วกึ่งมาตราควบกับพยางค์หลัง เป็น สะหวาก คำที่อ่านออกเสียงกึ่งมาตราในหนังสือเล่มนี้ ใช้เครื่องหมายยามักการ (๎) บนพยัญชนะที่ออกเสียงกึ่งมาตรา ซึ่งมีอยู่ ๒ ลักษณะ คือ

๑. **เครื่องหมายยามักการบนพยัญชนะต้น** ให้อ่านออกเสียง อะ ควบกับคำพยางค์หลัง กึ่งมาตรา เช่น

ส๎วากขาโต อ่านว่า **สะหวาก-ขา-โต** (ออกเสียง สะ กึ่งมาตรา)
ค๎รีเมขะลัง „ **คะรี-เม-ขะ-ลัง** (ออกเสียง คะ กึ่งมาตรา)
ต๎วัง „ **ตะวัง** (ออกเสียง ตะ กึ่งมาตรา)
เท๎ว „ **ทะเว** (ออกเสียง ทะ กึ่งมาตรา)
เต๎ววะ „ **ตะเว-วะ** (ออกเสียง ตะ กึ่งมาตรา)

๒. **เครื่องหมายยามักการบนพยัญชนะตาม** คือเป็นตัวสะกดให้อ่านเป็นตัวสะกดของพยัญชนะตัวหน้า พร้อมออกเสียง อะ กึ่งมาตรา ควบกับพยางค์หลังด้วย เช่น

กัต๎วา อ่านว่า **กัด-ตะวา** (ออกเสียง ตะ กึ่งมาตรา)
กัล๎ยาณัง อ่านว่า **กัน-ละยา-นัง** (ออกเสียง ละ กึ่งมาตรา)
คันต๎วา อ่านว่า **คัน-ตะวา** (ออกเสียง ตะ กึ่งมาตรา)
ตัส๎มา อ่านว่า **ตัด-สะหมา** (ออกเสียง สะ กึ่งมาตรา)
ตัส๎มิง อ่านว่า **ตัด-สะหมิง** (ออกเสียง สะ กึ่งมาตรา)

(๑) บทนมัสการพระรัตนตรัย

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา, พุทธัง ภะคะวันตัง,อะภิวาเทมิ

(กราบ ๑ หน)

ส๎วากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม, ธัมมัง นะมัสสามิ,

(กราบ ๑ หน)

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, สังฆัง นะมามิ

(กราบ ๑ หน)

(๒) บทชุมนุมเทวดา

บทสวดชุมนุมเทวดาเป็นบทที่แต่งเพิ่มขึ้นใหม่ ไม่มีในพระไตรปิฎก แต่เดิมคฤหัสถ์ที่เป็นผู้อาราธนาพระปริตรเป็นผู้ว่า กล่าวคืออาราธนาพระปริตรจบแล้วก็ว่าบทชุมนุมเทวดาด้วย ต่อมาภายหลังจึงได้ยกถวายพระสวดมนต์เป็นผู้ว่า พระที่จะว่าบทนี้โดยปกติเป็นรูปที่ ๓ นับจากพระที่เป็นหัวหน้า บทสวดนี้กล่าวถึงการอัญเชิญเทวดามาฟังธรรมของพุทธองค์ ซึ่งการสวดขึ้นต้นเป็นการเตือนผู้สวดให้ระลึกอยู่เสมอว่าต้องประกอบด้วยเมตตาจิต มีสมาธิ เนื้อความที่สวดเป็นการแสดงไมตรีจิต หวังให้เทวดามีสุข ปราศจากทุกข์ และขอให้เทวดาคุ้มครองชาวโลกให้พ้นภัย

สะรัชชัง สะเสนัง สะพันธุง นะรินทัง

ปะริตตานุภาโว สะทา รักขะตูติ

ผะริต์วานะ เมตตัง สะเมตตา ภะทันตา

อะวิกขิตตะจิตตา ปะริตตัง ภะณันตุ

สัคเค กาเม จะ รูเป คิริสิขะระตะเฏ จันตะลิกเข วิมาเน ทีเป รัฏเฐ จะ คาเม ตะรุวะนะคะหะเน เคหะวัตถุมหิ เขตเต ภุมมา จายันตุ เทวา ชะละถะละวิสะเม ยักขะคันธัพพะนาคา ติฏฐันตา สันติเก ยังมุนิวะระวะจะนัง สาธะโว เม สุณันตุ ฯ

ธัมมัสสะวะนะกาโล อะยัมภะทันตา

ธัมมัสสะวะนะกาโล อะยัมภะทันตา

ธัมมัสสะวะนะกาโล อะยัมภะทันตา ฯ

(ถ้าจะสวดสิบสองตำนานใช้)

สะมันตา จักกะวาเฬสุ อัต์ราคัจฉันตุ เทวะตา

สัทธัมมัง มุนิราชัสสะ สุณันตุ สัคคะโมกขะทัง ฯ

สัคเค กาเม จะ รูเป คิริสิขะระตะเฏ จันตะลิกเข วิมาเน..

(๓) บทนอบน้อมพระผู้มีพระภาคเจ้า

บทสวดมนต์นี้ใช้ก่อนที่จะเริ่มกิจกรรมทางพระศาสนา เป็นบทระลึกถึงคุณของพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แด่พระพุทธเจ้า การนมัสการพระคุณเช่นนี้ทำให้พุทธศาสนิกชนไม่ต้องว้าเหว่วุ่นวายใจว่าพระพุทธเจ้าดับขันธปรินิพพานไปแล้ว แต่พระคุณยังดำรงอยู่ มิได้ล่วงลับไปตามพระองค์

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ ฯ

(๔) บทพระไตรสรณคมน์

ในคัมภีร์มหาขันธกะ พระวินัยปิฎก กล่าวไว้ว่า เมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสรู้แล้วมีกุลบุตรมาขอบวช พระองค์ทรงรับด้วยพระองค์เอง ด้วยวิธีเอหิภิกขุอุปสัมปทา คือตรัสอนุญาตด้วยพระวาจา ครั้งต่อมามีพระสาวกขึ้นหลายองค์ แยกย้ายกันไปประกาศพระศาสนา เมื่อมีผู้ศรัทธาจะบวช การบวชด้วยพระองค์เองมีความไม่สะดวก จึงทรงอนุญาตให้พระสาวกรับกุลบุตรให้บวชได้ด้วยวิธีสรณคมนูปสัมปทา คือ ให้ผู้ขอบวชปลงผมและหนวด นุ่งห่มผ้ากาสวะเข้าไปกราบภิกษุประคองอัญชลีเปล่งวาจาถึงพระรัตนตรัยเป็นสรณะด้วยพระบาลีบทนี้ เท่ากับเป็นการสำเร็จการบวชภิกษุบทสรณคมณ์ ใช้ในพิธีการทั่วไปอยู่ในลำดับที่ ๒ ต่อจาก นโม ฯ

พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ

ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ

สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ ฯ

ทุติยัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ

ทุติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ

ทุติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ ฯ

ตะติยัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ

ตะติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ

ตะติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ ฯ

(๕) บทนมการสิทธิคาถา (สัมพุทเธ ฯ)

บทสัมพุทเธ และบทนมการสิทธิคาถาใช้สวดต่อจากบทสรณคมณ์ เป็นการนมัสการพระพุทธเจ้าในอดีตกาล ซึ่งเคยมาตรัสรู้แล้วปรินิพพานไปหลายพระองค์ การนมัสการนี้ทำให้มีความรู้สึกว่า ได้รับอานิสงส์มากมาย พร้อมทั้งช่วยป้องกันภัยอันตรายได้ ครั้งต่อมา การศึกษาพระศาสนาในยุครัตนโกสินทร์เฟื่องฟูขึ้นสมเด็จพระมหาสมณเจ้ากรมพระยาวชิรญาณวโรรส ได้ทรงพระนิพนธ์นมการสิทธิคาถาขึ้นใหม่(โย จักขุมา ฯ) และโปรดให้ใช้สวดแทน บทสัมพุทเธ แต่บางแห่งพระยังคงสวดสัมพุทเธอยู่ก็มี

สัมพุทเธ อัฏฐะวีสัญจะ ทะวาทะสัญจะ สะหัสสะเก
ปัญจะสะตะสะหัสสานิ นะมามิ สิระสา อะหัง
เตสัง ธัมมัญจะ สังฆัญจะ อาทะเรนะ นะมามิหัง
นะมะการานุภาเวนะ หันต๎วา สัพเพ อุปัททะเว
อะเนกา อันตะรายาปิ วินัสสันตุ อะเสสะโต ฯ

สัมพุทเธ ปัญจะปัญญาสัญจะ จะตุวีสะติสะหัสสะเก
ทะสะสะตะสะหัสสานิ นะมามิ สิระสา อะหัง
เตสัง ธัมมัญจะ สังฆัญจะ อาทะเรนะ นะมามิหัง
นะมะการานุภาเวนะ หันต๎วา สัพเพ อุปัททะเว
อะเนกา อันตะรายาปิ วินัสสันตุ อะเสสะโต ฯ

สัมพุทเธ นะวุตตะระสะเต อัฏฐะจัตตาฬีสะสะหัสสะเก
วีสะติสะตะสะหัสสานิ นะมามิ สิระสา อะหัง
เตสัง ธัมมัญจะ สังฆัญจะ อาทะเรนะ นะมามิหัง
นะมะการานุภาเวนะ หันต๎วา สัพเพ อุปัททะเว
อะเนกา อันตะรายาปิ วินัสสันตุ อะเสสะโต ฯ

(๖) บทนมการสิทธิคาถา (โย จักขุมา ฯ)

คาถานมัสการพระรัตนตรัย เพื่อให้สำเร็จในสิ่งที่ปรารถนา ซึ่งเป็นบทที่สมเด็จพระมหาสมณเจ้ากรมพระยาวชิรญาณวโรรสทรงนิพนธ์ไว้

โย จักขุมา โมหะมะลาปะกัฏโฐ
สามัง วะ พุทโธ สุคะโต วิมุตโต
มารัสสะ ปาสา วินิโมจะยันโต
ปาเปสิ เขมัง ชะนะตัง วิเนยยัง ฯ
พุทธัง วะรันตัง สิระสา นะมามิ
โลกัสสะ นาถัญจะ วินายะกัญจะ
ตันเตชะสา เต ชะยะสิทธิ โหตุ
สัพพันตะรายา จะ วินาสะเมนตุ ฯ

ธัมโม ธะโช โย วิยะ ตัสสะ สัตถุ

ทัสเสสิ โลกัสสะ วิสุทธิมัคคัง

นิยยานิโก ธัมมะธะรัสสะ ธารี

สาตาวะโห สันติกะโร สุจิณโณ ฯ

ธัมมัง วะรันตัง สิระสา นะมามิ

โมหัปปะทาลัง อุปะสันตะทาหัง

ตันเตชะสา เต ชะยะสิทธิ โหตุ

สัพพันตะรายา จะ วินาสะเมนตุ ฯ

สัทธัมมะเสนา สุคะตานุโค โย

โลกัสสะ ปาปูปะกิเลสะเชตา

สันโต สะยัง สันตินิโยชะโก จะ

ส๎วากขาตะธัมมัง วิทิตัง กะโรติ ฯ

สังฆัง วะรันตัง สิระสา นะมามิ

พุทธานุพุทธัง สะมะสีละทิฏฐิง

ตันเตชะสา เต ชะยะสิทธิ โหตุ

สัพพันตะรายา จะ วินาสะเมนตุ ฯ

(๗) บทนโมการอัฏฐกคาถา

บทนี้เรียกเป็นสามัญว่า "นโม ๘ บท" เป็นคาถาพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ใช้สวดต่อจากบทสัมพุทเธ หรือ นมการสิทธิคาถา สำหรับสวดในงานมงคลและมีการทำน้ำมนต์

นะโม อะระหะโต สัมมา-	สัมพุทธัสสะ มะเหสิโน
นะโม อุตตะมะธัมมัสสะ	สวากขาตัสเสวะ เตนิธะ
นะโม มะหาสังฆัสสาปิ	วิสุทธะสีละทิฏฐิโน
นะโม โอมาต์ยารัทธัสสะ	ระตะนัตตะยัสสะ สาธุกัง
นะโม โอมะกาตีตัสสะ	ตัสสะ วัตถุตตะยัสสะปิ
นะโม การัปปะภาเวนะ	วิคัจฉันตุ อุปัททะวา
นะโม การานุภาเวนะ	สุวัตถิ โหตุ สัพพะทา
นะโม การัสสะ เตเชนะ	วิธิมหิ โหมิ เตชะวา ฯ

(๘) บทธัมมะจักกัปปะวัตตะนะสูตร

ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร เป็นปฐมเทศนา คือพระธรรมเทศนากัณฑ์แรกที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงแสดงแก่พระปัญจวัคคีย์ เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าแสดงธัมมจักกัปปวัตตนสูตรนี้จบ ดวงตาเห็นธรรม ปราศจากธุลี ปราศจากมลทิน ก็ได้เกิดขึ้นแก่ท่านโกณฑัญญะ วันนี้นับเป็นวันเพ็ญเดือนอาสาฬหะหรือเดือน ๘ เป็นวันที่พระรัตนตรัยครบบริบูรณ์ บังเกิดขึ้นในโลกเป็นครั้งแรก คือมีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ครบบริบูรณ์ ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร มีเนื้อหาแสดงถึงการปฏิเสธส่วนที่สุดสองอย่างและได้เสนอแนวทางดำเนินชีวิตโดยสายกลางอันเป็นแนวทางใหม่ให้มนุษย์และได้แสดงถึงขั้นตอนและแนวทางในการปฏิบัติเพื่อบรรลุถึงที่สุดแห่งทุกข์โดยมีทางสายกลาง คืออริยมรรคมีองค์ ๘ ซึ่งเริ่มจากทำความเห็นให้ถูกทางสายกลางก่อน เพื่อดำเนินตามขั้นตอนการปฏิบัติรู้เพื่อละทุกข์ทั้งปวง เพื่อความดับทุกข์ อันได้แก่นิพพาน ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายสูงสุดของพระศาสนา

บทขัดธัมมะจักกัปปะวัตตะนะสูตร

อนุตตะรัง อะภิสัมโพธิง สัมพุชฌิต์วา ตะถาคะโต
ปะฐะมัง ยัง อะเทเสสิ ธัมมะจักกัง อะนุตตะรัง
สัมมะเทวะ ปะวัตเตนโต โลเก อัปปะฏิวัตติยัง
ยัตถากขาตา อุโภ อันตา ปะฏิปัตติ จะ มัชฌิมา
จะตูสวาริยะสัจเจสุ วิสุทธัง ญาณะทัสสะนัง
เทสิตัง ธัมมะราเชนะ สัมมาสัมโพธิกิตตะนัง
นาเมนะ วิสสุตัง สุตตัง ธัมมะจักกัปปะวัตตะนัง
เวยยากะระณะปาเฐนะ สังคีตันตัมภะณามะ เส ฯ

ธัมมะจักกัปปะวัตตะนะสุตตัง

เอวัมเม สุตังฯ เอกัง สะมะยัง ภะคะวา พาราณะสิยังวิหะระติ อิสิปะตะเน มิคะทาเย ฯ ตัต์ระ โข ภะคะวา ปัญจะวัคคิเย ภิกขู อามันเตสิ ฯ

เท์วเม ภิกขะเว อันตา ปัพพะชิเตนะ นะ เสวิตัพพา โย จายัง กาเมสุ กามะสุขัลลิกานุโยโค หีโน คัมโม โปถุชชะนิโก อะนะริโย อะนัตถะสัญหิโต โย จายัง อัตตะกิละมะถานุโยโค ทุกโข อะนะริโย อะนัตถะสัญหิโต ฯ

เอเต เต ภิกขะเว อุโภ อันเต อะนุปะคัมมะ มัชฌิมา ปะฏิปะทา ตะถาคะเตนะ อะภิสัมพุทธา จักขุกะระณี ญาณะกะระณี อุปะสะมายะ อะภิญญายะ สัมโพธายะ นิพพานายะ สังวัตตะติ ฯ

กะตะมา จะ สา ภิกขะเว มัชฌิมา ปะฏิปะทา ตะถาคะเตนะ อะภิสัมพุทธา จักขุกะระณี ญาณะกะระณี อุปะสะมายะ อะภิญญายะ สัมโพธายะ นิพพานายะ สังวัตตะติ ฯ

อะยะเมวะ อะริโย อัฏฐังคิโก มัคโคฯ เสยยะถีทังฯ สัมมาทิฏฐิ สัมมาสังกัปโป สัมมาวาจา สัมมากัมมันโต สัมมาอาชีโว สัมมาวายาโม สัมมาสะติ สัมมาสะมาธิ ฯ

อะยัง โข สา ภิกขะเว มัชฌิมา ปะฏิปะทา ตะถาคะเตนะ อะภิสัมพุทธา จักขุกะระณี ญาณะกะระณี อุปะสะมายะ อะภิญญายะ สัมโพธายะ นิพพานายะ สังวัตตะติ ฯ

อิทัง โข ปะนะ ภิกขะเว ทุกขัง อะริยะสัจจัง ฯ ชาติปิ ทุกขา ชะราปิ ทุกขา มะระณัมปิ ทุกขัง โสกะปะริเทวะทุกขะโทมะนัสสุปายา

สาปิ ทุกขา อัปปิเยหิ สัมปะโยโค ทุกโข ปิเยหิ วิปปะโยโค ทุกโข ยัมปิจฉัง นะ ละภะติ ตัมปิ ทุกขัง สังขิตเตนะ ปัญจุปาทานักขันธา ทุกขา ฯ

อิทัง โข ปะนะ ภิกขะเว ทุกขะสะมุทะโย อะริยะสัจจัง ฯ ยายัง ตัณหา โปโนพภะวิกา นันทิราคะสะหะคะตา ตัต์ระ ตัต์ราภินันทินีฯ เสยยะถีทัง ฯ กามะตัณหา ภะวะตัณหา วิภะวะตัณหา ฯ

อิทัง โข ปะนะ ภิกขะเว ทุกขะนิโรโธ อะริยะสัจจังฯ โย ตัสสาเยวะ ตัณหายะ อะเสสะวิราคะนิโรโธ จาโค ปะฏินิสสัคโค มุตติ อะนาละโย ฯ

อิทัง โข ปะนะ ภิกขะเว ทุกขะนิโรธะคามินี ปะฏิปะทา อะริยะสัจจัง ฯ

อะยะเมวะ อะริโย อัฏฐังคิโก มัคโค ฯ เสยยะถีทัง ฯ สัมมาทิฏฐิ สัมมาสังกัปโป สัมมาวาจา สัมมากัมมันโต สัมมาอาชีโว สัมมาวายาโม สัมมาสะติ สัมมาสะมาธิ ฯ

อิทัง ทุกขัง อะริยะสัจจันติ เม ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุง อุทะปาทิ ญาณัง อุทะปาทิ ปัญญา อุทะปาทิ วิชชา อุทะปาทิ อาโลโก อุทะปาทิ ฯ

ตัง โข ปะนิทัง ทุกขัง อะริยะสัจจัง ปะริญเญยยันติ เม ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุง อุทะปาทิ ญาณัง อุทะปาทิ ปัญญา อุทะปาทิ วิชชา อุทะปาทิ อาโลโก อุทะปาทิ ฯ

ตัง โข ปะนิทัง ทุกขัง อะริยะสัจจัง ปะริญญาตันติ เม ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุง อุทะปาทิ ญาณัง

อุทะปาทิ ปัญญา อุทะปาทิ วิชชา อุทะปาทิ อาโลโก อุทะปาทิ ฯ

อิทัง ทุกขะสะมุทะโย อะริยะสัจจันติ เม ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุง อุทะปาทิ ญาณัง อุทะปาทิ ปัญญา อุทะปาทิ วิชชา อุทะปาทิ อาโลโก อุทะปาทิ ฯ

ตัง โข ปะนิทัง ทุกขะสะมุทะโย อะริยะสัจจัง ปะหาตัพพันติ เม ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุง อุทะปาทิ ญาณัง อุทะปาทิ ปัญญา อุทะปาทิ วิชชา อุทะปาทิ อาโลโก อุทะปาทิ ฯ

ตัง โข ปะนิทัง ทุกขะสะมุทะโย อะริยะสัจจัง ปะหีนันติ เม ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุง อุทะปาทิ ญาณัง อุทะปาทิ ปัญญา อุทะปาทิ วิชชา อุทะปาทิ อาโลโก อุทะปาทิ ฯ

อิทัง ทุกขะนิโรโธ อะริยะสัจจันติ เม ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุง อุทะปาทิ ญาณัง อุทะปาทิ ปัญญา อุทะปาทิ วิชชา อุทะปาทิ อาโลโก อุทะปาทิ ฯ

ตัง โข ปะนิทัง ทุกขะนิโรโธ อะริยะสัจจัง สัจฉิกาตัพพันติ เม ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุง อุทะปาทิ ญาณัง อุทะปาทิ ปัญญา อุทะปาทิ วิชชา อุทะปาทิ อาโลโก อุทะปาทิ ฯ

ตัง โข ปะนิทัง ทุกขะนิโรโธ อะริยะสัจจัง สัจฉิกะตันติ เม ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุง อุทะปาทิ ญาณัง อุทะปาทิ ปัญญา อุทะปาทิ วิชชา อุทะปาทิ อาโลโก อุทะปาทิ ฯ

อิทัง ทุกขะนิโรธะคามินี ปะฏิปะทา อะริยะสัจจันติ เม ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุง อุทะปาทิ ญาณัง อุทะปาทิ

ปัญญา อุทะปาทิ วิชชา อุทะปาทิ อาโลโก อุทะปาทิ ฯ

ตัง โข ปะนิทัง ทุกขะนิโรธะคามินี ปะฏิปะทา อะริยะสัจจัง ภาเวตัพพันติ เม ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุง อุทะปาทิ ญาณัง อุทะปาทิ ปัญญา อุทะปาทิ วิชชา อุทะปาทิ อาโลโก อุทะปาทิ ฯ

ตัง โข ปะนิทัง ทุกขะนิโรธะคามินี ปะฏิปะทา อะริยะสัจจัง ภาวิตันติ เม ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุง อุทะปาทิ ญาณัง อุทะปาทิ ปัญญา อุทะปาทิ วิชชา อุทะปาทิ อาโลโก อุทะปาทิ ฯ

ยาวะกีวัญจะ เม ภิกขะเว อิเมสุ จะตูสุ อะริยะสัจเจสุ เอวันติ ปะริวัฏฏัง ท์วาทะสาการัง ยะถาภูตัง ญาณะทัสสะนัง นะ สุวิสุทธัง อะโหสิ ฯ

เนวะ ตาวาหัง ภิกขะเว สะเทวะเก โลเก สะมาระเก สะพรัหมะเก สัสสะมะณะพราหมะณิยา ปะชายะ สะเทวะมะนุสสายะ อะนุตตะรัง สัมมาสัมโพธิง อะภิสัมพุทโธ ปัจจัญญาสิง ฯ

ยะโต จะ โข เม ภิกขะเว อิเมสุ จะตูสุ อะริยะสัจเจสุ เอวันติ ปะริวัฏฏัง ท์วาทะสาการัง ยะถาภูตัง ญาณะทัสสะนัง สุวิสุทธัง อะโหสิ ฯ

อะถาหัง ภิกขะเว สะเทวะเก โลเก สะมาระเก สะพรัหมะเก สัสสะมะณะพราหมะณิยา ปะชายะ สะเทวะมะนุสสายะ อะนุตตะรัง สัมมาสัมโพธิง อะภิสัมพุทโธ ปัจจัญญาสิง

ญาณัญจะ ปะนะ เม ทัสสะนัง อุทะปาทิ อะกุปปา เม วิมุตติ อะยะมันติมา ชาติ นัตถิทานิ ปุนัพภะโวติ ฯ

อิทะมะโวจะ ภะคะวาฯ อัตตะมะนา ปัญจะวัคคิยา ภิกขู ภะคะวะโต ภาสิตัง อะภินันทุง ฯ อิมัส์มิญจะ ปะนะ เวยยากะระณัส์มิง ภัญญะมาเน อายัส์มะโต โกณฑัญญัสสะ วิระชัง วีตะมะลัง ธัมมะจักขุง อุทะปาทิ ยังกิญจิ สะมุทะยะธัมมัง สัพพันตัง นิโรธะธัมมันติ ฯ ปะวัตติเต จะ ภะคะวะตา ธัมมะจักเก ภุมมา เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง เอตัม-ภะคะวะตา พาราณะสิยัง อิสิปะตะเน มิคะทาเย อะนุตตะรัง ธัมมะจักกัง ปะวัตติตัง อัปปะฏิวัตติยัง สะมะเณนะ วา พราหมะเณะ วา เทเวนะ วา มาเรนะ วา พรัหมุนา วา เกนะจิ วา โลกัสมินติ ฯ

ภุมมานัง เทวานัง สัททัง สุตวา

จาตุมมะหาราชิกา เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง ฯ จาตุมมะหาราชิกานัง เทวานัง สัททัง สุตวา

ตาวะติงสา เทวา สัททะมะนุสสาเวสุงฯ ตาวะติงสานัง เทวานัง สัททัง สุตวา

ยามา เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง ฯ ยามานัง เทวานัง สัททัง สุตวา

ตุสิตา เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง ฯ ตุสิตานัง เทวานัง สัททัง สุตวา

นิมมานะระตี เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง ฯ นิมมานะระตีนัง เทวานัง สัททัง สุตวา

ปะระนิมมิตะวะสะวัตตี เทวา สัททะมะนุสสาเวสุงฯ

ปะระนิมมิตะวะสะวัตตีนัง เทวานัง สัททัง สุตวา

พรัหมะปาริสัชชา เทวา สัททะมะนุสสาเวสุงฯ พรัหมะปาริสัชชานัง เทวานัง สัททัง สุตวา

พรัหมะปะโรหิตา เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง ฯ พรัหมะปะโรหิตานัง เทวานัง สัททัง สุตวา

มะหาพรัหมา เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง ฯ มะหาพรัหมานัง เทวานัง สัททัง สุตวา

ปะริตตาภา เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง ฯ ปะริตตาภานัง เทวานัง สัททัง สุตวา

อัปปะมาณาภา เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง ฯ อัปปะมาณาภานัง เทวานัง สัททัง สุตวา

อาภัสสะรา เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง ฯ อาภัสสะรานัง เทวานัง สัททัง สุตวา

ปะริตตะสุภา เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง ฯ ปะริตตะสุภานัง เทวานัง สัททัง สุตวา

อัปปะมาณะสุภา เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง ฯ อัปปะมาณะสุภานัง เทวานัง สัททัง สุตวา

สุภะกิณหะกา เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง ฯ สุภะกิณหะกานัง เทวานัง สัททัง สุตวา

เวหัปผะลา เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง ฯ เวหัปผะลานัง เทวานัง สัททัง สุตวา

อะวิหา เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง ฯ อะวิหานัง เทวานัง สัททัง สุตวา

อะตัปปา เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง ฯ อะตัปปานัง เทวานัง สัททัง สุตวา

สุทัสสา เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง ฯ สุทัสสานัง เทวานัง สัททัง สุตวา

สุทัสสี เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง ฯ สุทัสสีนัง เทวานัง สัททัง สุตวา

อะกะนิฏฐะกา เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง ฯ

เอตัมภะคะวะตา พาราณะสิยัง อิสิปะตะเน มิคะทาเย อะนุตตะรัง ธัมมะจักกัง ปะวัตติตัง อัปปะฏิวัตติยัง สะมะเณนะ วา พราหมะเณนะ วา เทเวนะ วา มาเรนะ วา พรัหมุนา วา เกนะจิ วา โลกัส์มินติ ฯ

อิติหะ เตนะ ขะเณนะ เตนะ มุหุตเตนะ ยาวะ พรัหมะโลกา สัทโท อัพภุคคัจฉิฯ อะยัญจะ ทะสะสะหัสสี โลกะธาตุ สังกัมปิ สัมปะกัมปิ สัมปะเวธิฯ อัปปะมาโณ จะ โอฬาโร โอภาโส โลเก ปาตุระโหสิ อะติกกัมเมวะ เทวานัง เทวานุภาวัง ฯ

อะถะโข ภะคะวา อุทานัง อุทาเนสิ อัญญาสิ วะตะ โภ โกณฑัญโญ อัญญาสิ วะตะ โภ โกณฑัญโญติ ฯ

อิติหิทัง อายัสมะโต โกณฑัญญัสสะ อัญญาโกณฑัญโญเต๋วะ นามัง อะโหสีติ ฯ

(๙) บทมงคลสูตร

พระสูตรว่าด้วยมงคลแห่งชีวิต การนำบทมงคลสูตรมาสวด เพื่อจะทำให้มงคลต่างๆ ในพระสูตรเกิดขึ้นกับชีวิต ทั้งยังมีอานุภาพในการป้องกันภัยอันตราย อันเกิดจากความไม่เที่ยงธรรมของเหล่าคนพาลด้วย ในงานบุญทั่วไปมักนิยมสวดมงคลสูตรก่อนสูตรอื่นทั้งหมด เพื่อแนะนำให้ดำเนินชีวิตตามหลักมงคลทั้ง ๓๘ ประการ ตามที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้ นั้นถือว่าเป็นมงคลแล้ว เพราะเป็นชีวิตที่มีมงคลอยู่ในตัวไม่จำเป็นต้องแสวงหามงคลภายนอกที่ไหน หากทำได้จะปราศจากทุกข์ โศก โรค ภัย และถึงความพ้นทุกข์ได้ในที่สุด

เอวัมเม สุตังฯ เอกัง สะมะยัง ภะคะวา สาวัตถิยัง วิหะระติ เชตะวะเน อะนาถะปิณฑิกัสสะ อาราเมฯ อะถะโข อัญญะตะรา เทวะ-ตา อะภิกกันตายะ รัตติยา อะภิกกันตะวัณณา เกวะละกัปปัง เชตะ-วะนัง โอภาเสต๎วา เยนะ ภะคะวา เตนุปะสังกะมิ อุปะสังกะมิต๎วา ภะ-คะวันตัง อะภิวาเทต๎วา เอกะมันตัง อัฏฐาสิฯ เอกะมันตัง ฐิตา โข สาเทวะตา ภะคะวันตัง คาถายะ อัชฌะภาสิ

พะหู เทวา มะนุสสา จะ มังคะลานิ อะจินตะยุง
อากังขะมานา โสตถานัง พ๎รูหิ มังคะละมุตตะมังฯ

อะเสวะนา จะ พาลานัง	ปัณฑิตานัญจะ เสวะนา
ปูชา จะ ปูชะนียานัง	เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ
ปะฏิรูปะเทสะวาโส จะ	ปุพเพ จะ กะตะปุญญะตา
อัตตะสัมมาปะณิธิ จะ	เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ
พาหุสัจจัญจะ สิปปัญจะ	วินะโย จะ สุสิกขิโต
สุภาสิตา จะ ยา วาจา	อตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ
มาตาปิตุอุปัฏฐานัง	ปุตตะทารัสสะ สังคะโห
อะนากุลา จะ กัมมันตา	เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ
ทานัญจะ ธัมมะจะริยา จะ	ญาตะกานัญจะ สังคะโห
อะนะวัชชานิ กัมมานิ	เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ
อาระตี วิระตี ปาปา	มัชชะปานา จะ สัญญะโม
อัปปะมาโท จะ ธัมเมสุ	เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ
คาระโว จะ นิวาโต จะ	สันตุฏฐี จะ กะตัญญุตา
กาเลนะ ธัมมัสสะวะนัง	เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ
ขันตี จะ โสวะจัสสะตา	สะมะณานัญจะ ทัสสะนัง
กาเลนะ ธัมมะสากัจฉา	เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ
ตะโป จะ พรัหมะจะริยัญจะ	อะริยะสัจจานะ ทัสสะนัง
นิพพานะสัจฉิกิริยา จะ	เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ
ผุฏฐัสสะ โลกะธัมเมหิ	จิตตัง ยัสสะ นะ กัมปะติ
อะโสกัง วิระชัง เขมัง	เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ
เอตาทิสานิ กัต์วานะ	สัพพัตถะมะปะราชิตา
สัพพัตถะ โสตถิง คัจฉันติ	ตันเตสัง มังคะละมุตตะมันติ ฯ

(๑๐) บทรตนสูตร (ย่อ)

พระสูตรว่าด้วยการน้อมระลึกถึงคุณพระรัตนตรัยเป็นพระสูตรที่พระอานนท์เถระเรียนจากพระพุทธองค์โดยตรง เพื่อสวดปัดเป่าภัยพิบัติที่เกิดกับ ชาวกรุงเวสาลี โดยพระพุทธองค์ ทรงแนะนำให้พระเถระอ้างถึงคุณพระรัตนตรัย คือ พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ เพื่อทำสัจจกิริยาให้เกิดเป็นอานุภาพขจัดปัดเป่าภัยพิบัติทั้งหลาย ต่อมาภายหลังการสวดบทนี้ได้กลายเป็นแบบอย่าง ในการทำน้ำพระพุทธมนต์สำหรับพระสงฆ์สาวกใช้ในการ ขจัดปัดเป่าภัยพิบัติ ๓ ประการ ให้อันตรธานไป คือ (๑) ข้าวยากหมากแพง (๒) ภูตผีปีศาจทำอันตราย (๓) โรคภัยไข้เจ็บ

ยังกิญจิ วิตตัง อิธะ วา หุรัง วา
สัคเคสุ วา ยัง ระตะนัง ปะณีตัง
นะ โน สะมัง อัตถิ ตะถาคะเตนะ
อิทัมปิ พุทเธ ระตะนัง ปะณีตัง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุฯ

ขะยัง วิราคัง อะมะตัง ปะณีตัง
ยะทัชฌะคา สักยะมุนี สะมาหิโต
นะ เตนะ ธัมเมนะ สะมัตถิ กิญจิ
อิทัมปิ ธัมเม ระตะนัง ปะณีตัง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ ฯ

ยัมพุทธะเสฏโฐ ปะริวัณณะยี สุจิง
สะมาธิมานันตะริกัญญะมาหุ
สะมาธินา เตนะ สะโม นะ วิชชะติ
อิทัมปิ ธัมเม ระตะนัง ปะณีตัง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ ฯ

เย ปุคคะลา อัฏฐะ สะตัง ปะสัฏฐา
จัตตาริ เอตานิ ยุคานิ โหนติ
เต ทักขิเณยยา สุคะตัสสะ สาวะกา
เอเตสุ ทินนานิ มะหัปผะลานิ
อิทัมปิ สังเฆ ระตะนัง ปะณีตัง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ ฯ

เย สุปปะยุตตา มะนะสา ทัฬเหนะ
นิกกามิโน โคตะมะสาสะนัมหิ
เต ปัตติปัตตา อะมะตัง วิคัยหะ
ลัทธา มุธา นิพพุติง ภุญชะมานา
อิทัมปิ สังเฆ ระตะนัง ปะณีตัง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ ฯ

ขีณัง ปุราณัง นะวัง นัตถิ สัมภะวัง
วิรัตตะจิตตายะติเก ภะวัสมิง
เต ขีณะพีชา อะวิรุฬหิฉันทา
นิพพันติ ธีรา ยะถายัมปะทีโป
อิทัมปิ สังเฆ ระตะนัง ปะณีตัง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุฯ

(๑๑) บทกรณียเมตตสูตร

พระสูตรนี้เป็นพระสูตรว่าด้วยอานุภาพแห่งเมตตาจิตซึ่งพระพุทธองค์ทรงแนะนำพระภิกษุให้แผ่เมตตาจิตไปในมวลสรรพสัตว์ตลอดจนเทพเทวาภูตผีปีศาจทั้งหลาย ไม่มีประมาณ ไม่มีขอบเขต ขอให้เขาได้มีความสุข หากทำได้เช่นนี้นอกจากเทวดาจะไม่แสดงสิ่งที่น่ากลัวแล้วยังมีใจอนุเคราะห์พระภิกษุ โดยไมตรีจิต ดังนั้นพระพุทธองค์จึงให้สวดบทนี้ ในกรณีที่ต้องเดินทางผ่านป่าเขา หรือไปอยู่ในสถานที่ที่ไม่คุ้นเคยเพื่อป้องกันภยันตรายอันจะเกิดจากอมนุษย์ ภูตผี ปีศาจทั้งหลายให้เกิดเป็นความอ่อนโยน มีเมตตา

กะระณียะมัตถะกุสะเลนะ ยันตัง สันตัง ปะทัง อะภิสะเมจจะ

สักโก อุชู จะ สุหุชู จะ สุวะโจ จัสสะ มุทุ อะนะติมานี

สันตุสสะโก จะ สุภะโร จะ อัปปะกิจโจ จะ สัลละหุกะวุตติ

สันตินท์ริโย จะ นิปะโก จะ อัปปะคัพโภ กุเลสุ อะนะนุคิทโธ

นะ จะ ขุททัง สะมาจะเร กิญจิ เยนะ วิญญูปะเร อุปะวะเทยยุง

สุขิโน วา เขมิโน โหนตุ สัพเพ สัตตา ภะวันตุ สุขิตัตตา

เย เกจิ ปาณะภูตัตถิ ตะสา วา ถาวะรา วา อะนะวะเสสา

ทีฆา วา เย มะหันตา วา มัชฌิมา รัสสะกา อะณุกะถูลา

ทิฏฐา วา เย จะ อะทิฏฐา เย จะ ทูเร วะสันติ อะวิทูเร

ภูตา วา สัมภะเวสี วา สัพเพ สัตตาภะวันตุ สุขิตัตตา

นะ ปะโร ปะรัง นิกุพเพถะ นาติมัญเญถะ กัตถะจิ นัง กิญจิ

พ์ยาโรสะนา ปะฏีฆะสัญญา นาญญะมัญญัสสะ ทุกขะมิจเฉยยะ

มาตา ยะถา นิยัง ปุตตัง อายุสา เอกะปุตตะมะนุรักเข

เอวัมปิ สัพพะภูเตสุ มานะสัมภาวะเย อะปะริมาณัง

เมตตัญจะ สัพพะโลกัส์มิง มานะสัมภาวะเย อะปะริมาณัง

อุทธัง อะโธ จะ ติริยัญจะ อะสัมพาธัง อะเวรัง อะสะปัตตัง

ติฏฐัญจะรัง นิสินโน วา สะยาโน วา ยาวะตัสสะ วิคะตะมิทโธ

เอตัง สะติง อะธิฏเฐยยะ พ์รัหมะเมตัง วิหารัง อิธะมาหุ

ทิฏฐิญจะ อะนุปะคัมมะ สีละวา ทัสสะเนนะ สัมปันโน

กาเมสุ วิเนยยะ เคธัง นะ หิ ชาตุ คัพภะเสยยัง ปุนะเรตีติฯ

(๑๒) บทขันธปริตร

คาถาแห่งการป้องกันอสรพิษ และสัตว์ร้ายทั้งหลาย โดยในพระไตรปิฎกมีการกล่าวไว้ว่า คาถาดังกล่าวเป็นคาถาที่พระพุทธองค์ทรงสอนให้พระภิกษุแผ่เมตตา ไปในบรรดาตระกูลงูพิษดุร้ายทั้งหลายเพื่อป้องกันตนเองจากสัตว์ร้าย บทนี้ปรากฏอยู่ในทั้งพระวินัยปิฎก และพระสุตตันตปิฎก ระบุว่าเมื่อพระพุทธเจ้าประทับอยู่ที่วัดพระเชตะวัน กรุงสาวัตถี มีภิกษุถูกงูกัด เหล่าภิกษุจึงกราบทูลแด่พระพุทธองค์ พระพุทธองค์จึงตรัสว่า ภิกษุถูกงูกัดเพราะไม่ได้แผ่เมตตา นอกจากนี้บทสวดนี้ยังมีอานุภาพในการป้องกันอันตรายจากยาพิษทั้งหลายได้อีกด้วย

วิรูปักเขหิ เม เมตตัง **เมตตัง เอราปะเถหิ เม**
ฉัพ๎ยาปุตเตหิ เม เมตตัง **เมตตัง กัณหาโคตะมะเกหิ จะ**
อะปาทะเกหิ เม เมตตัง **เมตตัง ทิปาทะเกหิ เม**
จะตุปปะเทหิ เม เมตตัง **เมตตัง พะหุปปะเทหิ เม**
มา มัง อะปาทะโก หิงสิ **มา มัง หิงสิ ทิปาทะโก**
มา มัง จะตุปปะโท หิงสิ **มา มัง หิงสิ พะหุปปะโท**
สัพเพ สัตตา สัพเพ ปาณา **สัพเพ ภูตา จะ เกวะลา**
สัพเพ ภัท๎รานิ ปัสสันตุ **มา กิญจิ ปาปะมาคะมา**

อัปปะมาโณ พุทโธ อัปปะมาโณ ธัมโม อัปปะมาโณ สังโฆ ปะมาณะวันตานิ สิริงสะปานิ อะหิ วิจฉิกา สะตะปะที อุณณานาภี สะระพู มูสิกา กะตา เม รักขา กะตา เม ปะริตตา ปฏิกกะมันตุ ภูตานิ โสหัง นะโม ภะคะวะโต นะโม สัตตันนัง สัมมาสัมพุทธานัง ฯ

(๑๓) บทโมรปริตร

โมรปริตร คือปริตรของนกยูง พระปริตรบทหนึ่งที่กล่าวถึงคุณของพระพุทธเจ้าแล้วน้อมพระพุทธคุณมาพิทักษ์คุ้มครองให้มีความสวัสดี โดยมีประวัติความเป็นมาว่า สมัยเมื่อครั้งพระบรมศาสดาเสวยพระชาติเป็นนกยูงทองโพธิสัตว์ อาศัยอยู่บนเขาใกล้ป่าหิมพานต์ก่อนจะบินไปหาอาหารในตอนเช้า จะบินขึ้นไปบนยอดภูเขามองดูพระอาทิตย์ขึ้นแล้วสาธยายพระปริตรนมัสการพระอาทิตย์ โดยร่ายมนต์สาธยายคาถาและนอบน้อมบูชาพระพุทธเจ้าทั้งหลายที่เสด็จดับขันธปรินิพพาน พร้อมระลึกถึงพระคุณของพระพุทธเจ้า จากนั้นจึงบินออกไปหาอาหาร พระปริตรบทนี้จึงเป็นการกล่าวถึงคุณของพระพุทธเจ้าแล้วน้อมพระพุทธคุณมาพิทักษ์คุ้มครองให้มีความสวัสดี

อุเทตะยัญจักขุมา เอกะราชา

หะริสสะวัณโณ ปะฐะวิปปะภาโส

ตัง ตัง นะมัสสามิ หะริสสะวัณณัง ปะฐะวิปปะภาสัง

ตะยัชชะ คุตตา วิหะเรมุ ทิวะสัง

เย พ์ราหมะณา เวทะคุ สัพพะธัมเม

เต เม นะโม เต จะ มัง ปาละยันตุ

นะมัตถุ พุทธานัง นะมัตถุ โพธิยา

นะโม วิมุตตานัง นะโม วิมุตติยา

อิมัง โส ปะริตตัง กัต๎วา โมโร จะระติ เอสะนาฯ

อะเปตะยัญจักขุมา เอกะราชา

หะริสสะวัณโณ ปะฐะวิปปะภาโส

ตัง ตัง นะมัสสามิ หะริสสะวัณณัง ปะฐะวิปปะภาสัง

ตะยัชชะ คุตตา วิหะเรมุ รัตติง

เย พ์ราหมะณา เวทะคุ สัพพะธัมเม

เต เม นะโม เต จะ มัง ปาละยันตุ

นะมัตถุ พุทธานัง นะมัตถุ โพธิยา

นะโม วิมุตตานัง นะโม วิมุตติยา

อิมัง โส ปะริตตัง กัต๎วา โมโร วาสะมะกัปปะยีติ ฯ

(๑๔) บทวัฏฏกปริตร

พระปริตรที่ กล่าวถึงสัจจวาจาของพระพุทธเจ้าที่ เคยกระทำเมื่อเสวยพระชาติเป็นนกคุ่ม แล้วอ้างสัจจวาจานั้นมาพิทักษ์คุ้มครองให้พ้นจากอัคคีภัย โดยกล่าวอ้างคุณ คือ ศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติวิมุตติญาณ-ทัสสนะ และสัจจะ ของพระพุทธเจ้าในอดีตทั้งหลาย แล้วน้อมเอาพระพุทธคุณดังกล่าวมาบังเกิดเป็นอานุภาพปกป้องคุ้มครองอันตรายอันจะเกิดจากไฟทั้งหลายให้เกิดเป็นความสุขสวัสดีแก่ชีวิต ดังนั้นการสวดคาถานี้ก็เพื่อเป็นการป้องกันอันตรายอันจะเกิดจากไฟและเหตุเดือดร้อนวุ่นวายนานาประการ ให้เกิดความร่มเย็นเป็นสุข

อัตถิ โลเก สีละคุโณ สัจจัง โสเจยยะนุททะยา
เตนะ สัจเจนะ กาหามิ สัจจะกิริยะมะนุตตะรัง
อาวัชชิต์วา ธัมมะพะลัง สะริต์วา ปุพพะเก ชิเน
สัจจะพะละมะวัสสายะ สัจจะกิริยะมะกาสะหัง
สันติ ปักขา อะปัตตะนา สันติ ปาทา อะวัญจะนา
มาตา ปิตา จะ นิกขันตา ชาตะเวทะ ปะฏิกกะมะ
สะหะ สัจเจ กะเต มัยหัง มะหาปัชชะลิโต สิขี
วัชเชสิ โสฬะสะ กะรีสานิ อุทะกัง ปัต์วา ยะถา สิขี
สัจเจนะ เม สะโม นัตถิ เอสา เม สัจจะปาระมีติ ฯ

(๑๕) บทอนุสสรณปาฐะ

คาถาที่ว่าด้วยอานุภาพแห่งการน้อมระลึกถึงคุณพระรัตนตรัย คือ พระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ ให้เกิดเป็นกำลังใจในการเผชิญปัญหา และอุปสรรคนานาประการ โดยในบทนี้พระพุทธองค์ทรงนำเรื่องการทำสงครามระหว่างเทพกับอสูรมาเป็นข้อเปรียบเทียบเพื่อเตือนให้พระภิกษุผู้ไปทำความเพียรอยู่ตามป่าเขาลำเนาไพรอันเงียบสงัด ห่างไกลจากผู้คน ย่อมจะก่อให้เกิดความหวาดกลัว และเมื่อเกิดความรู้สึกหวาดกลัว พระพุทธองค์ทรงแนะนำให้พระภิกษุระลึกถึงพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ และพระสังฆคุณ ก็จะสามารถข่มใจระงับความหวาดกลัว บำเพ็ญเพียรต่อไปได้

อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ,วิชชาจะระณะ-สัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู,อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ,สัตถา เทวะมะนุสสานัง, พุทโธ ภะคะวาติ ฯ

ส์วากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม, สันทิฏฐิโก, อะกาลิโก, เอหิปัสสิโก, โอปะนะยิโก, ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหีติ ฯ

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา,เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, อาหุเนยโย, ปาหุเนยโย, ทักขิเณยโย, อัญชะลีกะระณีโย, อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติ ฯ

(๑๖) บทอาฏานาฏิยปริตร

คาถาที่ท้าวจาตุมมหาราชใช้เป็นเครื่องป้องกันเหล่าอมนุษย์ ที่ไม่หวังดีต่อพระสงฆ์ ที่ไปบำเพ็ญสมณธรรมตามป่าเขา ปัจจุบันบทอาฏานาฏิยปริตรที่ใช้สวดกันจะเป็นบทย่อที่นำเอาคาถานมัสการพระพุทธเจ้าในอดีตที่ท้าวเวสสุวัณแสดงไว้ เฉพาะพระพักตร์พระพุทธองค์มาอ้างเป็นสัจจกิริยาให้เกิดเป็นอานุภาพคุ้มครอง ป้องกัน รักษา อานุภาพของพระปริตรบทนี้คือ ๑. ทำให้อมนุษย์ที่ไม่เลื่อมใส ให้เกิดความเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา ๒. คุ้มครองป้องกันไม่ให้อมนุษย์ที่ไม่เลื่อมใสจับต้อง สิงสู่ เบียดเบียน ประทุษร้าย ทำให้ได้รับความลำบากเดือดร้อน

วิปัสสิสสะ นะมัตถุ จักขุมันตัสสะ สิรีมะโต

สิขิสสะปิ นะมัตถุ สัพพะภูตานุกัมปิโน

เวสสะภุสสะ นะมัตถุ นะหาตะกัสสะ ตะปัสสิโน

นะมัตถุ กะกุสันธัสสะ มาระเสนัปปะมัททิโน

โกนาคะมะนัสสะ นะมัตถุ พ์ราหมะณัสสะ วุสีมะโต

กัสสะปัสสะ นะมัตถุ วิปปะมุตตัสสะ สัพพะธิ

อังคีระสัสสะ นะมัตถุ สัก์ยะปุตตัสสะ สิรีมะโต

โย อิมัง ธัมมะมะเทเสสิ สัพพะทุกขาปะนูทะนัง

เย จาปิ นิพพุตา โลเก ยะถาภูตัง วิปัสสิสุง

เต ชะนา อะปิสุณา มะหันตา วีตะสาระทา

หิตัง เทวะมะนุสสานัง ยัง นะมัสสันติ โคตะมัง

วิชชาจะระณะสัมปันนัง มะหันตัง วีตะสาระทัง

วิชชาจะระณะสัมปันนัง พุทธัง วันทามะ โคตะมันติ ฯ

(๑๗) บทโพชฌงคปริตร

พระปริตรที่กล่าวถึงโพชฌงค์ ซึ่งเป็นองค์แห่งการรู้แจ้ง แล้วอ้างสัจจวาจานั้นมาพิทักษ์คุ้มครองผู้สวดให้มีความสวัสดี ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ มีประวัติว่าสมัยหนึ่งพระพุทธเจ้าประทับอยู่ที่วัดเวฬุวัน กรุงราชคฤห์ พระมหากัสสปะเถระได้อาพาธหนักที่ถ้ำปิปผลิคูหา พระพุทธเจ้าเสด็จไปเยี่ยมและแสดงบทโพชฌงค์ เมื่อพระมหากัสสปะเถระได้ฟัง เกิดปีติอิ่มเอมใจ เลือดกายและรูปธรรมผ่องใส โรคจึงอันตรธานไป และเมื่อพระพุทธเจ้าทรงประชวรหนัก ในคราวประทับอยู่ที่วัดเวฬุวัน จึงได้รับสั่งให้พระจุนทะเถระสาธยายโพชฌงค์ และพระองค์ทรงหายจากการประชวร ต่อมาภายหลังเมื่อมีผู้เจ็บป่วยไม่สบายก็จะสวดโพชฌังคปริตร หากผู้หลักผู้ใหญ่ในบ้านเจ็บป่วย มักจะนิยมนิมนต์พระสงฆ์มาสวดบทโพชฌังคปริตรให้ฟัง หรือไม่ลูกหลานก็อาจจะสวดให้ฟังเอง ซึ่งอานุภาพของพระปริตรบทนี้เพื่อเป็นการคุ้มครองป้องกันไม่ให้เกิดโรคภัยไข้เจ็บและให้มีอายุยืน

โพชฌังโค สะติสังขาโต ธัมมานัง วิจะโย ตะถา
วิริยัมปีติปัสสัทธิ โพชฌังคา จะ ตะถาปะเร
สะมาธุเปกขะโพชฌังคา สัตเต เต สัพพะทัสสินา
มุนินา สัมมะทักขาตา ภาวิตา พะหุลีกะตา
สังวัตตันติ อะภิญญายะ นิพพานายะ จะ โพธิยา
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา ฯ

เอกัสมิง สะมะเย นาโถ โมคคัลลานัญจะ กัสสะปัง
คิลาเน ทุกขิเต ทิส์วา โพชฌังเค สัตตะ เทสะยิ
เต จะ ตัง อะภินันทิต์วา โรคา มุจจิงสุ ตังขะเณ
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา ฯ

เอกะทา ธัมมะราชาปิ เคลัญเญนาภิปีฬิโต
จุนทัตเถเรนะ ตัญเญวะ ภะณาเปต์วานะ สาทะรัง
สัมโมทิต์วา จะ อาพาธา ตัมหา วุฏฐาสิ ฐานะโส
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา ฯ

ปะหีนา เต จะ อาพาธา ติณณันนัมปิ มะเหสินัง
มัคคาหะตะกิเลสา วะ ปัตตานุปปัตติธัมมะตัง
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา ฯ

(๑๘) บทอภยปริตร

พระปริตรแห่งการให้อภัยและอโหสิกรรม ในเหตุการณ์ที่ทำให้เกิดความขัดแย้งในชีวิตและสังคมเนื้อหาของพระปริตรบทนี้เป็นการอ้างถึงคุณพระรัตนตรัยมาพิทักษ์คุ้มครองให้มีความสวัสดี ช่วยบำบัดปัดเป่าลางร้าย อันเกิดจากสิ่งที่ทำให้ไม่สบายใจ สิ่งอันเป็นอัปมงคลทั้งปวงให้พินาศไป พระปริตรนี้ยังปรากฏอยู่ในบทสวดเจ็ดตำนาน กับ บทสวดสิบสองตำนานของไทย ซึ่งได้แพร่หลายในประเทศสหภาพพม่า ประเทศศรีลังกาและมีการสันนิษฐานว่า พระปริตรบทนี้ แต่งขึ้นโดยพระเถระชาวเชียงใหม่ ในสมัยที่มีการแต่งคาถาชินบัญชร

ยันทุนนิมิตตัง อะวะมังคะลัญจะ
โย จามะนาโป สะกุณัสสะ สัทโท
ปาปัคคะโห ทุสสุปินัง อะกันตัง
พุทธานุภาเวนะ วินาสะเมนตุ ฯ
ยันทุนนิมิตตัง อะวะมังคะลัญจะ
โย จามะนาโป สะกุณัสสะ สัทโท
ปาปัคคะโห ทุสสุปินัง อะกันตัง
ธัมมานุภาเวนะ วินาสะเมนตุ ฯ
ยันทุนนิมิตตัง อะวะมังคะลัญจะ
โย จามะนาโป สะกุณัสสะ สัทโท
ปาปัคคะโห ทุสสุปินัง อะกันตัง
สังฆานุภาเวนะ วินาสะเมนตุ ฯ

(๑๙) บทสักกัตวา

บทที่น้อมเอาคุณพระรัตนตรัยเพื่อให้เกิดเป็นธรรมโอสถขจัดทุกข์โศก โรคภัย โดยเนื้อหาในบทนี้จะกล่าวถึงการทำความเคารพ พระพุทธรัตนะ พระธรรมรัตนะ พระสังฆรัตนะ ซึ่งเป็นประหนึ่งโอสถอันประเสริฐเยี่ยมยอด เกื้อกูลแก่เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย ด้วยเดชแห่งพระพุทธเจ้าขอให้อันตรายทั้งหลายทั้งปวงจงพินาศไปสิ้น ขอให้ทุกข์ทั้งหลายของท่านจงสงบไปโดยดี

สักกัต๋วา พุทธะระตะนัง โอสะถัง อุตตะมัง วะรัง
หิตัง เทวะมะนุสสานัง พุทธะเตเชนะ โสตถินา
นัสสันตุปัททะวา สัพเพ ทุกขา วูปะสะเมนตุ เต ฯ
สักกัต๋วา ธัมมะระตะนัง โอสะถัง อุตตะมัง วะรัง
ปะริฬาหูปะสะมะนัง ธัมมะเตเชนะ โสตถินา
นัสสันตุปัททะวา สัพเพ ภะยา วูปะสะเมนตุ เต ฯ
สักกัต๋วา สังฆะระตะนัง โอสะถัง อุตตะมัง วะรัง
อาหุเนยยัง ปาหุเนยยัง สังฆะเตเชนะ โสตถินา
นัสสันตุปัททะวา สัพเพ โรคา วูปะสะเมนตุ เต ฯ

(๒๐) บทนัตถิ เม ฯ

บทที่น้อมระลึกถึงคุณพระรัตนตรัย อ้างเป็นสัจจวาจา เพื่อให้เกิดชัยมงคล โดยเนื้อหาของบทสวดนี้จะเป็นการกล่าวถึง พระพุทธเจ้าที่เป็นที่พึ่งอันประเสริฐ พระธรรมที่เป็นที่พึ่งอันประเสริฐ พระสงฆ์ที่เป็นที่พึ่งอันประเสริฐ และด้วยความสัตย์นี้ขอชัยมงคลจงมีแก่ท่าน

นัตถิ เม สะระณัง อัญญัง พุทโธ เม สะระณัง วะรัง
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โหตุ เต ชะยะมังคะลัง ฯ
นัตถิ เม สะระณัง อัญญัง ธัมโม เม สะระณัง วะรัง
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โหตุ เต ชะยะมังคะลัง ฯ
นัตถิ เม สะระณัง อัญญัง สังโฆ เม สะระณัง วะรัง
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โหตุ เต ชะยะมังคะลัง ฯ

(๒๑) บทยังกิญจิ

บทที่น้อมระลึกถึงคุณพระรัตนตรัย ซึ่งเป็นรัตนะที่มีพลานุภาพสูงสุดกว่ารัตนะทั้งมวลในโลก เพื่อให้เกิดความสวัสดีมงคล โดยในบทนี้จะกล่าวถึงว่าบรรดารัตนะอย่างใดอย่างหนึ่งที่มีอยู่มากมายในโลกนี้จะหารัตนะเสมอด้วยพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ มิได้ ขอท่านจงประสบแต่ความสุขสวัสดี

ยังกิญจิ ระตะนัง โลเก วิชชะติ วิวิธัง ปุถุ
ระตะนัง พุทธะสะมัง นัตถิ ตัส๎มา โสตถี ภะวันตุ เต ฯ
ยังกิญจิ ระตะนัง โลเก วิชชะติ วิวิธัง ปุถุ
ระตะนัง ธัมมะสะมัง นัตถิ ตัส๎มา โสตถี ภะวันตุ เต ฯ
ยังกิญจิ ระตะนัง โลเก วิชชะติ วิวิธัง ปุถุ
ระตะนัง สังฆะสะมัง นัตถิ ตัส๎มา โสตถี ภะวันตุ เต ฯ

(๒๒) คาถามงคลจักรวาฬทั้งแปดทิศ

อิมัส๎มิงมงคลจักรวาฬทั้งแปดทิศ ประสิทธิจงมาเป็นกำแพงแก้วทั้งเจ็ดชั้น มาป้องกันห้อมล้อมรอบครอบทั่ว อะนัตตา ราชะเสมานาเขตเต สะมันตา สะตะโยชะนะสะตะสะหัสสานิ พุทธะ ชาละปะริกเขตเต รักขันตุ สุรักขันตุ ฯ

อิมัส๎มิง มงคลจักรวาฬทั้งแปดทิศ ประสิทธิจงมาเป็นกำแพงแก้วทั้งเจ็ดชั้น มาป้องกันห้อมล้อมรอบครอบทั่ว อะนัตตา ราชะเสมานาเขตเต สะมันตา สะตะโยชะนะสะตะสะหัสสานิ ธัมมะชาละปะริกเขตเต รักขันตุ สุรักขันตุ ฯ

อิมัส๎มิง มงคลจักรวาฬทั้งแปดทิศ ประสิทธิจงมาเป็นกำแพงแก้วทั้งเจ็ดชั้น มาป้องกันห้อมล้อมรอบครอบทั่ว อะนัตตา ราชะ เสมานาเขตเต สะมันตา สะตะโยชะนะสะตะสะหัสสานิ ปัจเจกะพุทธะชาละปะริกเขตเต รักขันตุ สุรักขันตุ ฯ

อิมัส๎มิง มงคลจักรวาฬทั้งแปดทิศ ประสิทธิจงมาเป็นกำแพงแก้วทั้งเจ็ดชั้น มาป้องกันห้อมล้อมรอบครอบทั่ว อะนัตตา ราชะ เสมานาเขตเต สะมันตา สะตะโยชะนะสะตะสะหัสสานิ สังฆะชาละ ปะริกเขตเต รักขันตุ สุรักขันตุ ฯ

(๒๓) มงคลจักรวาฬใหญ่

บทสำหรับพระสงฆ์ที่ใช้สวดมนต์ทำสัจจกิริยาอ้างอานุภาพของพระพุทธเจ้า พระธรรมเจ้า และพระสงฆ์เจ้า ให้กำจัดทุกข์โศก โรค ภัย อันตราย

สิริธิติมะติเตโช ชะยะสิทธิมะหิทธิมะหาคุณาปะริมิตะปุญญาธิการัสสะ สัพพันตะรายะนิวาระณะสะมัตถัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ ท์วัตติงสะมะหาปุริสะลักขะณานุภาเวนะ อะสีตยานุพ์ยัญชะนานุภาเวนะ อัฏฐุตตะระสะตะมังคะลานุภาเวนะ ฉัพพัณณะรังสิยานุภาเวนะ เกตุมาลานุภาเวนะ ทะสะปาระมิตานุภาเวนะ ทะสะอุปะปาระมิตานุภาเวนะ ทะสะปะระมัตถะปาระมิตานุภาเวนะ สีละสะมาธิปัญญานุภาเวนะ พุทธานุภาเวนะ ธัมมานุภาเวนะ สังฆานุภาเวนะ เตชานุภาเวนะ อิทธานุภาเวนะ พะลานุภาเวนะ เญยยะธัมมานุภาเวนะ จะตุราสีติสะหัสสะธัมมักขันธานุภาเวนะ นะวะโลกุตตะระธัมมานุภาเวนะ อัฏฐังคิกะมัคคานุภาเวนะ อัฏฐะสะมาปัตติยานุภาเวนะ ฉะพะภิญญานุภาเวนะ จะตุสัจจะญาณานุภาเวนะ ทะสะพะละญาณานุภาเวนะ สัพพัญญุตะญาณานุภาเวนะ เมตตากะรุณามุทิตาอุเปกขานุภาเวนะ สัพพะปะริตตานุภาเวนะ ระตะนัตตะยะสะระณานุภาเวนะ ตุยหัง สัพพะโรคะโสกุปัททะวะทุกขะโทมะนัสสุปายาสา วินัสสันตุ สัพพะอันตะรายาปิ วินัสสันตุ สัพพะสังกัปปา ตุยหัง สะมิชฌันตุ ฑีฆายุตา ตุยหัง โหตุ สะตะวัสสะชีเวนะ สะมังคิโก โหตุ สัพพะทา ฯ อากาสะปัพพะตะวะนะภูมิคังคามะหาสะมุททา อารักขะกา เทวะตา สะทา ตุมเห อะนุรักขันตุ ฯ

(๒๔) บทเทวตาอุยโยชนคาถา

คาถาส่งเทวดา เนื่องจากการเจริญพระปริตร ได้มีการชุมนุมเทวดา หรืออัญเชิญเทวดามาเพื่อฟังการเจริญพระปริตร ซึ่งถือว่าเป็นการแบ่งส่วนบุญไปให้สรรพสัตว์ทุกจำพวกทุกหมู่เหล่าแม้กระทั่งเทวดาก็แผ่เมตตาจิตไปถึง เนื้อความในท่อนแรกของคาถานี้ เริ่มต้นด้วยการแผ่เมตตาจิตไปในหมู่สัตว์ทั้งหลายให้พ้นจากทุกข์โศก โรคภัย จากนั้นกล่าวเชิญเทวดาให้อนุโมทนาบุญกุศลที่บำเพ็ญมา ซึ่งรวมถึงบุญอันเกิดจากการเจริญพระปริตร เพื่อเทวดาจะได้อานิสงส์แห่งบุญนั้นด้วย ต่อจากนั้นก็เป็นการแนะนำเทวดาให้เกิดศรัทธาในการให้ทาน รักษาศีล บำเพ็ญภาวนา แล้วเชิญให้เทวดากลับ ขออานุภาพแห่งพระพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า และพระอรหันต์ทั้งหลายให้คุ้มครองรักษา

ทุกขัปปัตตา จะ นิททุกขา ภะยัปปัตตา จะ นิพภะยา
โสกัปปัตตา จะ นิสโสกา โหนตุ สัพเพปิ ปาณิโน
เอตตาวะตา จะ อัมเหหิ สัมภะตัง ปุญญะสัมปะทัง
สัพเพ เทวานุโมทันตุ สัพพะสัมปัตติสิทธิยา
ทานัง ทะทันตุ สัทธายะ สีลัง รักขันตุ สัพพะทา
ภาวะนาภิระตา โหนตุ คัจฉันตุ เทวะตาคะตา ฯ
สัพเพ พุทธา พะลัปปัตตา ปัจเจกานัญจะ ยัง พะลัง
อะระหันตานัญจะ เตเชนะ รักขัง พันธามิ สัพพะโส ฯ

(๒๕) บทภูมิพลมหาราชวรรสส ชยมงฺคลคาถา

(กองบาลีสนามหลวง แต่ง มหาเถรสมาคม ตรวจแก้)

ภูมิพะโล มะหาราชา	นะวะโม จักกิวังสิโก
รัฏฐูปปะสาสเน พ์ะยัตโต	นีติจาริตตะโกวิโท
สัมพุทธะมามะโก อัคโค	สาสะนัสสูปะถัมภะโก
รัชชัง ธัมเมนะ กาเรติ	ทีฆะทัสสี วิจักขะโณ
ทัยยานัง วุฑฒิมิจฉันโต	สันติมัคคะนิโยชะโก
สัพเพสัง ทุกขะฆาตา จะ	สะทา จะ สุขะทายะโก
สัพพะทัยยานะมัตถายะ	สัพพะกิจจานิ กุพพะเต
ทุกขะโต ทุกขิเต ทัยเย	ภะยะโต ภะยะตัชชิเต
สะมุสสาโห ปะโมเจติ	มะหาการุญญะเจตะสา
เมตโตทะเกนะ โตเสติ	ฆัมเม เทโว วะ ภูมิเช
สัมมาอาชีวะโยคัสสะ	วิธิง วิเนติ โยนิโส
อะนุยุ ชะติ พุทเธนะ	ภาสิตัง สะมะชีวิตัง
ทัยยานัง รัฏฐะปาลีนัง	เอตัจจะ อะนุสาสะติ
อิทาเนโส มะหาราชา	จะตุราสีติอายุโก
อีทิเส มัคะเล กาเล	เทมัสสะ ชะยะมัคะลัง
ระตะนัตตะยานุภาเวนะ	ระตะนัตตะยะเตชะสา

เสฏโฐ ภัท์ระมะหาราชา ภูมิพะโล นะริสสะโร
อะโรโค สุขิโต โหตุ สะตาติเรกะวัสสิโก
วัณณะวา พะละสัมปันโน นิททุกโข อะกุโตภะโย
อันตะรายูปะสัคเคหิ สัพพารีหิ วิมุจจะตุ
อิจฉิตัง ปัตถิตัง สัพพัง ขิปปะมัสสะ สะมิชฌะตุ
จิรัง รัฏเฐ ปะติฏฐาตุ ปะติฏฐา ทัยยะวาสินัง
ทีฆายุตาทิสัมปันนา สิริกิตติ ปะระมะราชินี
เต ปุตตะธีตุนัตตาโร ญาติสาโลหิตา จิเม
ทัยยิกา จะ มะหามัจจา สุขิตา โหนตุ สัพพะทา
ทัยยะชาติ วิโรเจตุ สัพพะสัมปัตติสิทธิยา
อิทธิง ปัปโปตุ เวปุลลัง วิรุฬหิง จุตตะริง สะทา
จิรัง โลเก ปะติฏฐาตุ สัมมาสัมพุทธะสาสะนันติฯ

(๒๖) บทพุทธชยมงคลคาถา
(ถวายพรพระ)

คาถาที่กล่าวถึงชัยชนะของพระพุทธเจ้า ๘ ครั้ง แล้วอ้างสัจจวาจานั้นมาพิทักษ์คุ้มครองให้มีความสวัสดีโดยชัยชนะเหล่านั้นคือ ชนะมาร ชนะอาฬวกยักษ์ ชนะช้างนาฬาคีรี ชนะโจรองคุลีมาล ชนะนางจิญจมาณวิกา ชนะสัจจกนิครนถ์ ชนะนันโทปนันทนาคราช และ ชนะพกาพรหม นักวิชาการบางท่านสันนิษฐานว่าผู้ประพันธ์คาถานี้ คือ พระมหาพุทธสิริซึ่งเป็นผู้แต่งคัมภีร์ฎีกาพาหุง ในสมัยสมเด็จพระบรมไตร-โลกนาถโดยได้ประพันธ์บทพุทธชยมงคลคาถาในราว พ.ศ.๒๐๐๖ ขณะเดียวกันคาถานี้ยังมีชื่อเรียกว่า บทถวายพรพระ เพราะแต่งถวายพระเจ้าแผ่นดินเพื่อให้ทรงชนะศึก

อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ,วิชชา-จะระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู, อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ , สัตถา เทวะมะนุสสานัง, พุทโธ ภะคะวาติฯ

ส๎วากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม, สันทิฏฐิโก,อะกาลิโก,เอหิปัสสิโก, โอปะนะยิโก, ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหีติฯ

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ

อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา, เอสะภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, อาหุเนยโย, ปาหุเนยโย, ทักขิเณยโย, อัญชะลีกะระณีโย, อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติ ฯ

พาหุง สะหัสสะมะภินิมมิตะสาวุธันตัง
ค์รีเมขะลัง อุทิตะโฆระสะเสนะมารัง
ทานาทิธัมมะวิธินา ชิต์วา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ

มาราติเรกะมะภิยุชฌิตะสัพพะรัตติง
โฆรัมปะนาฬะวะกะมักขะมะถัทธะยักขัง
ขันตีสุทันตะวิธินา ชิต์วา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ

นาฬาคิริง คะชะวะรัง อะติมัตตะภูตัง
ทาวัคคิจักกะมะสะนีวะ สุทารุณันตัง
เมตตัมพุเสกะวิธินา ชิต์วา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ

อุกขิตตะขัคคะมะติหัตถะสุทารุณันตัง
ธาวันติโยชะนะปะถังคุลิมาละวันตัง
อิทธีภิสังขะตะมะโน ชิต์วา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ

กัตวานะ กัฏฐะมุทะรัง อิวะ คัพภินียา
จิญจายะ ทุฏฐะวะจะนัง ชะนะกายะมัชเฌ
สันเตนะ โสมะวิธินา ชิต์วา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ

สัจจัง วิหายะ มะติสัจจะกะวาทะเกตุง
วาทาภิโรปิตะมะนัง อะติอันธะภูตัง
ปัญญาปะทีปะชะลิโต ชิต์วา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ

นันโทปะนันทะภุชะคัง วิพุธัง มะหิทธิง
ปุตเตนะ เถระภุชะเคนะ ทะมาปะยันโต
อิทธูปะเทสะวิธินา ชิต์วา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ

ทุคคาหะทิฏฐิภุชะเคนะ สุทัฏฐะหัตถัง
พรัหมัง วิสุทธิชุติมิทธิพะกาภิธานัง
ญาณาคะเทนะ วิธินา ชิต์วา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ

เอตาปิ พุทธะชะยะมังคะละอัฏฐะคาถา
โย วาจะโน ทินะทิเน สะระเต มะตันที
หิต์วานะ เนกะวิวิธานิ จุปัททะวานิ
โมกขัง สุขัง อะธิคะเมยยะ นะโร สะปัญโญ ฯ

มะหากะรุณิโก นาโถ หิตายะ สัพพะปาณินัง
ปูเรต๎วา ปารมี สัพพา ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โหตุ เต ชะยะมังคะลัง
ชะยันโต โพธิยา มูเล สักยานัง นันทิวัฑฒะโน
เอวัง ต๎วัง วิชะโย โหหิ ชะยัสสุ ชะยะมังคะเล
อะปะราชิตะปัลลังเก สีเส ปะฐะวิโปกขะเร
อะภิเสเก สัพพะพุทธานัง อัคคัปปัตโต ปะโมทะติ
สุนักขัตตัง สุมังคะลัง สุปะภาตัง สุหุฏฐิตัง
สุขะโณ สุมุหุตโต จะ สุยิฏฐัง พรัหมะจารีสุ
ปะทักขิณัง กายะกัมมัง วาจากัมมัง ปะทักขิณัง
ปะทักขิณัง มะโนกัมมัง ปะณิธี เต ปะทักขิณา
ปะทักขิณานิ กัต๎วานะ ละภันตัตเถ ปะทักขิเณฯ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา
สัพพะพุทธานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เตฯ
ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา
สัพพะธัมมานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เตฯ
ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา
สัพพะสังฆานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เตฯ

นักขัตตะยักขะภูตานัง ปาปัคคะหะนิวาระณา

ปะริตตัสสานุภาเวนะ หันต์วา เตสัง อุปัททะเว ฯ

นักขัตตะยักขะภูตานัง ปาปัคคะหะนิวาระณา

ปะริตตัสสานุภาเวนะ หันต์วา เตสัง อุปัททะเว ฯ

นักขัตตะยักขะภูตานัง ปาปัคคะหะนิวาระณา

ปะริตตัสสานุภาเวนะ หันต์วา เตสัง อุปัททะเว ฯ

คาถาชินบัญชร

โดยสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี)

วัดระฆังโฆสิตารามวรมหาวิหาร แห่งรัตนโกสินทร์

เพื่อให้เกิดอานุภาพยิ่งขึ้น ก่อนเจริญภาวนาชินบัญชร

ตั้งนะโม 3 จบ แล้วระลึกถึงหลวงปู่โต และตั้งอธิษฐาน

นะโมตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

นะโมตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

นะโมตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

ปุตตะกาโม ละเภ ปุตตัง ธะนะกาโม ละเภ ธะนัง อัตถิ กาเย กายะญายะ เทวานัง ปิยะตัง สุตฺตะวา อิติปิ โส ภะคะวา ยะมะราชาโน ท้าวเวสสุวัณโณ มะระณัง สุขัง อะระหัง สุคะโต นะโม พุทธายะ

๑. ชะยาสะนาคะตา พุทธา เชตะวา มารัง สะวาหะนัง
จะตุสัจจาสะภัง ระสัง เย ปิวิงสุ นะราสะภา.

๒. ตัณหังกะราทะโย พุทธา อัฏฐะวีสะติ นายะกา
สัพเพ ปะติฏฐิตา มัยหัง มัตถะเก เต มุนิสสะรา.

๓. สีเส ปะติฏฐิโต มัยหัง พุทโธ ธัมโม ทะวิโลจะเน
สังโฆ ปะติฏฐิโต มัยหัง อุเร สัพพะคุณากะโร.

๔. หะทะเย เม อะนุรุทโธ สารีปุตโต จะ ทักขิเณ
โกณฑัญโญ ปิฏฐิภาคัสมิง โมคคัลลาโน จะ วามะเก.

๕. ทักขิเณ สะวะเน มัยหัง อาสุง อานันทะราหุโล
กัสสะโป จะ มะหานาโม อุภาสุง วามะโสตะเก.

๖. เกสันเต ปิฏฐิภาคัสมิง สุริโยวะ ปะภังกะโร
นิสินโน สิริสัมปันโน โสภิโต มุนิปุงคะโว

๗. กุมาระกัสสโป เถโร มะเหสี จิตตะวาทะโก
โส มัยหัง วะทะเน นิจจัง ปะติฏฐาสิ คุณากะโร.

๘. ปุณโณ อังคุลิมาโล จะ อุปาลี นันทะสีวะลี
เถรา ปัญจะ อิเม ชาตา นะลาเฏ ติละกา มะมะ.

๙. เสสาสีติ มะหาเถรา วิชิตา ชินะสาวะกา
เอเตสีติ มะหาเถรา ชิตะวันโต ชิโนระสา
ชะลันตา สีละเตเชนะ อังคะมังเคสุ สัณฐิตา.

๑๐. ระตะนัง ปุระโต อาสิ ทักขิเณ เมตตะสุตตะกัง
ธะชัคคัง ปัจฉะโต อาสิ วาเม อังคุลิมาละกัง

๑๑. ขันธะโมระปะริตตัญจะ อาฏานาฏิยะสุตตะกัง
อากาเส ฉะทะนัง อาสิ เสสา ปาการะสัณฐิตา

๑๒. ชินะ นานาวะระสังยุตตา สัตตัปปาการะลังกะตา
วาตะปิตตาทิสัญชาตา พาหิรัชฌัตตุปัททะวา.

๑๓. อะเสสา วินะยัง ยันตุ อะนันตะชินะเตชะสา
วะสะโต เม สะกิจเจนะ สะทา สัมพุทธะปัญชะเร.

๑๔. ชินะปัญชะระมัชฌัมหิ วิหะรันตัง มะฮี ตะเล
สะทา ปาเลนตุ มัง สัพเพ เต มะหาปุริสาสะภา.

๑๕. อิจเจวะมันโต สุคุตโต สุรักโข
ชินานุภาเวนะ ชิตุปัททะโว
ธัมมานุภาเวนะ ชิตาริสังโฆ
สังฆานุภาเวนะ ชิตันตะราโย
สัทธัมมานุภาวะปาลิโต จะรามิ ชินะปัญชะเรติ.

หนังสืออ้างอิง

๑. หนังสือมนต์พิธี ฉบับสำหรับพระภิกษุสามเณรและพุทธศาสนิกชนทั่วไป (พิมพ์ครั้งที่ ๓) พระครูอรุณธรรมรังษี (เอี่ยม สิริวณฺโณ)
๒. คู่มือเปิดตำราเรียนบาลี สำนักศาสนศึกษาวัดเทพลีลา พ.ศ. ๒๕๔๕
๓. สมโภชพระอารามหลวงวัดเทพลีลา กรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๔๙
๔. พระกฐินพระราชทาน มหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. ๒๕๕๑
๕. การสวดมนต์ข้ามปี เริ่มต้นดี ชีวิตดี พ.ศ. ๒๕๕๕ (พิมพ์ครั้งที่ ๑)
๖. ตำนานพระปริตร งานออกเมรุพระราชทานเพลิงศพสมเด็จพระมหาธีราจารย์ (นิยม ฐานิสสรมหาเถร ป.ธ.๙) พ.ศ. ๒๕๕๕
๗. พิธีบำเพ็ญกุศล ปีที่ ๑๘ อุทิศถวายอดีตเจ้าอาวาส ฉลองพัดเปรียญธรรม สำนักเรียนวัดเทพลีลา พ.ศ. ๒๕๕๕
๘. คู่มือทำวัตรเช้า-เย็น บทเจริญพระพุทธมนต์และคู่มือศาสนพิธี วัดยานนาวา เขตสาทร กรุงเทพมหานคร
๙. คาถาชินบัญชร โดยสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี)

คณะจัดทำต้นฉบับ

- พระอาทรปริยัติกิจ ที่ปรึกษา
- พระมหาวาสนา ธีรภทฺโท
- พระมหาสกาย อินฺทปญฺโญ
- พระมหาไพศาล ภทฺทวํโส
- พระมหาไพฑูรย์ ชาตเมโธ
- พระมหาอาทิตย์ อาจิตปญฺโญ
- พระมหาปฐม ชาคโร
- พระครูปลัดสมชาย สิริธโร
- พระธนาชัย วรปญฺโญ

คณะจัดทำถวาย

จำนวน ๒,๐๐๐ เล่ม

- ดร.ไพโรจน์ - นางอรพรรณ พงศ์พิพัฒน์
- พล.ต.ท.ยงยุทธ - นางกุลชลี เตียวตระกูล

จำนวน ๑,๐๐๐ เล่ม

- นายแสงศักดิ์ - นางจิตรรวี เลิศขจรสุข
- น.ส.นงลักษณ์ เอื้อประเสริฐ ร้านชุมศรีพาณิชย์ แพร่
- นายไพโรจน์ - นางภาวิณี เอื้อประเสริฐ
- น.ส.ธนาวดี เตียวตระกูล
- นายกิติศักดิ์ เตียวตระกูล

จำนวน ๕๐๐ เล่ม

- นายอภินันท์ ศกุนตนาคลาภ และครอบครัว
- น.ส.นิลเนตร เสนทอง – Andy Tink และครอบครัว

จำนวน ๒๐๐ เล่ม

- นายสวง - มธุรตรัย และครอบครัว
- พล.อ.ต.วินธัย แก้ววัฒนะ และครอบครัว
- ดร. ณ นพชัย - ดร.เตือนตา ชาญูศิลป์
- นางปภาสีล์ – น.ส.มาเรีย แมคนิคัม
- นายสุทธิพจน์ - นางสายทรัพย์ ธนาพันธชัย
- นางอำพรรณ ทนันไชย
- นายสมุทรสิทธิ์ ทนันไชย
- นางธนิษฐา ปัทมสุริยากุล

- นายเรวัตร ด่านผาสุกกุล
- นายประเมษฐ์ บูรณะประเมษฐ์
- ดร.อารยา ศักดิ์บูรณาเพชร
- นายบัญชา กองเรืองกิจ
- นายณธน โพธิ์อุบล
- น.ส.พัจนภา เอื้อประเสริฐ
- นายนวพล – นางพิชญาภัค รัตนะ
- น.ส.พัฐสุดา เอื้อประเสริฐ
- น.ส.วัฒนา ปิฏกานนท์

จำนวน ๑๐๐ เล่ม

- นางอุดม เลขาพันธ์
- นางอังกาบ พูนนาค
- นายปิยะ แสงทับทิม
- นายเรวัติ จึงสุระ
- น.ส.พรพิมล จันทนวรางกูร
- น.ส.อารีรัตน์ สงวนเกียรติ
- นายธนบดี–น.ส.สวรรยา วภักดิ์เพชร
- นายถวัลย์-น.ส.ศิริพร สมิตะโยธิน
- ด.ญ.รุจา-ด.ญ.ขวัญชนก ชินะจิตร
- น.ส.ธยานี-ด.ญ.ธมนวรรณ จิรมงคลโรจน์
- น.ส.พรรณราย จิตเจนการ – น.ส.พรภัทรา มหาเจริญ
- น.ส.สุริษฎา ชุมศรี
- นางรุจิรา ชินะจิตร
- นายสิทธาฤทธิ์ ปรีดานนท์
- น.ส.ภิยยสินี ธนาพันธเลิศ
- น.ส.อัจฉริยา ภาคมฤค
- นางสุภาพร ดีพร้อม
- นางสุชาดา รัตนโรจน์มงคล

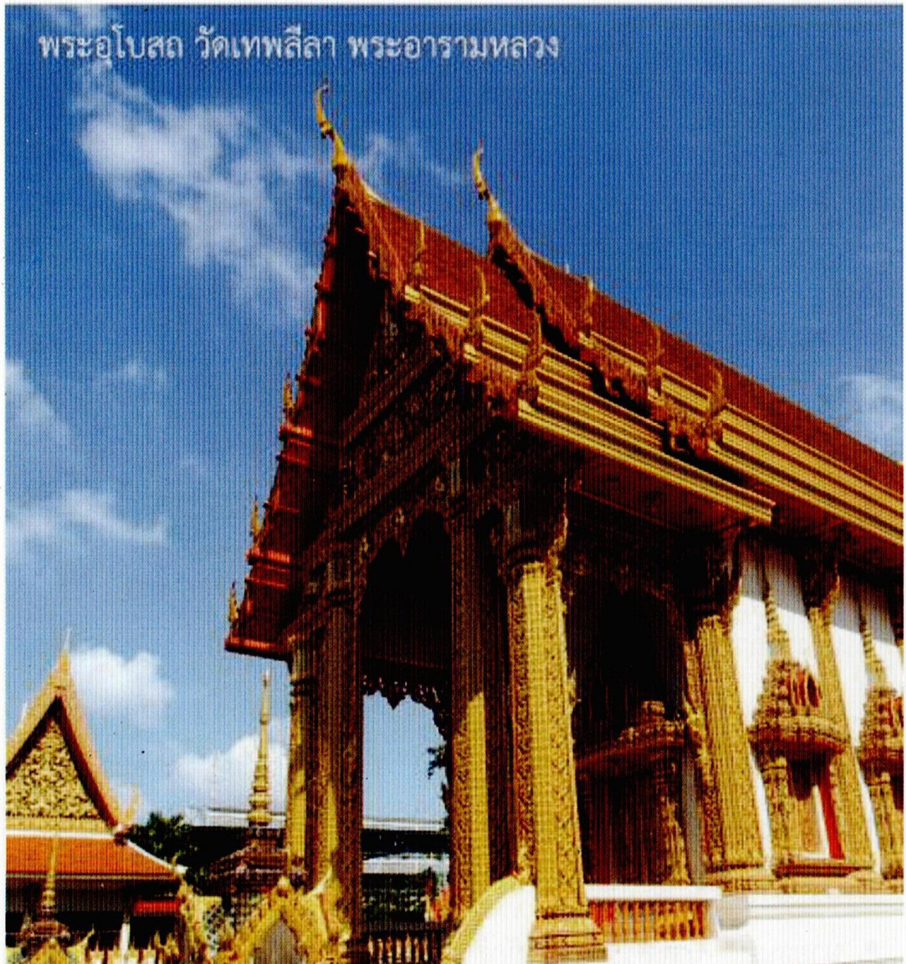

พระอุโบสถ วัดเทพลีลา พระอารามหลวง

ขออำนาจบุญบารมีแห่งพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ
ประทานแสงสว่างนำทางแก่ทุกท่าน สู่ทางที่ดี ตามเจตนา เทอญ